

Проект
вноситься народними депутатами України
Потураєвим М.Р. та іншими

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо запобігання руйнуванню та знищенню нерухомої культурної спадщини

Верховна Рада України **п о с т а н о в л я є**:

I. Внести зміни до таких законодавчих актів України:

1. У Законі України «Про охорону культурної спадщини» (Відомості Верховної Ради України, 2000 р., № 39, ст. 333; 2005 р., № 5, ст. 114; 2007 р., № 33, ст. 440; 2009 р., № 8, ст. 105; 2011 р., № 4, ст. 22, № 32, ст. 316, № 34, ст. 343; 2013 р., 40, ст.535; 2014 р., № 14, ст. 248, № 22, ст. 816; 2015 р., № 21, ст.133; 2016 р., № 10, ст.103):

1) у статті 1:

в абзаці шостому «Державного реєстру нерухомих пам'яток України» в усіх відмінках замінити на «Державного реєстру нерухомої культурної спадщини України» у відповідних відмінках;

абзац дев'ятий викласти в такій редакції:

"зони охорони пам'ятки, історико-культурного заповідника, історико-культурної заповідної території (далі - зони охорони) - встановлювані охоронна зона, зона регулювання забудови, зона охоронюваного ландшафту, зона охорони археологічного культурного шару, в межах яких діє спеціальний режим їх використання»;»;

абзац двадцять третій вилучити;

доповнити абзацами такого змісту:

«містобудівне перетворення – містобудівна діяльність, під час якої відбуваються зміни планувальної структури населеного пункту, зміни містобудівної або функціональної ролі вулиць, площ, парків, скверів та інших містобудівних утворень. Будівництво або реконструкція, яка призводить до зміни сталої системи об'ємно-просторових домінант та об'ємно-просторової структури населеного пункту;

архітектурне перетворення – будівельна діяльність, під час якої змінюються об'ємно-планувальні параметри та (або) архітектурно-художні особливості окремої будівлі або локального архітектурного середовища;

ландшафтне перетворення – будівельна, містобудівна діяльність або будь-які роботи під час яких змінюються параметри та характеристики ландшафтного середовища;

облікова документація (далі - облікова документація) – документація, що формується в порядку обліку об'єктів культурної спадщини та містить дані щодо просторової характеристики об'єкта, цінності об'єкта культурної спадщини, характерних властивостей, що становлять його історико-культурну цінність, етапів розвитку, функціональних характеристик, стану збереження, а також дані проведених досліджень»;

2) частину другу статті 2 доповнити абзацом такого змісту:

«об'єкти підводної спадщини – рештки матеріальної культури, в тому числі: об'єкти, споруди, будинки, артефакти й людські останки, літальні апарати, інші транспортні засоби чи будь-які їхні частини, їхній вантаж або інший вміст, разом із їхнім археологічним і природним оточенням; та предмети доісторичного характеру, які мають культурний, історичний або археологічний характер і частково або цілком, періодично або постійно знаходяться під водою протягом не менше 100 років.»;

3) у статті 3:

частину першу викласти в такій редакції:

«1. Державне управління у сфері охорони культурної спадщини покладається на Кабінет Міністрів України, спеціально уповноважені органи охорони культурної спадщини.

До спеціально уповноважених органів охорони культурної спадщини (далі - органи охорони культурної спадщини) належать:

центральні органи виконавчої влади, що забезпечують формування, реалізують державну політику у сфері охорони культурної спадщини та із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини;

орган виконавчої влади Автономної Республіки Крим;

обласні, Київська та Севастопольська міські державні адміністрації;

виконавчий орган сільської, селищної, міської ради або, у разі утворення, спеціально утворений виконавчий орган міської ради з питань охорони культурної спадщини.»;

частини третю – сьому викласти в такій редакції:

«3. У разі збройного конфлікту чи тимчасової окупації, проведення антитерористичної операції, управління охороною культурної спадщини у межах відповідної адміністративно-територіальної одиниці здійснюється центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини.

4. Міські ради та ради об'єднаних територіальних громад можуть утворювати спеціальний виконавчий орган міської ради з питань охорони культурної спадщини (далі - спеціальний виконавчий орган з питань охорони культурної спадщини).

Спеціальний виконавчий орган з питань охорони культурної спадщини утворюється відповідно до Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» за погодженням з центральним органом виконавчої влади, що

реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини. Вимоги до такого спеціального виконавчого органу з питань охорони культурної спадщини та порядок його утворення визначаються Порядком утворення спеціального виконавчого органу з питань охорони культурної спадщини, який затверджується Кабінетом Міністрів України.

Керівник спеціального виконавчого органу з питань охорони культурної спадщини призначається на посаду і звільняють з посади за погодженням з центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини. Подання центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини про звільнення керівника спеціального виконавчого органу з питань охорони культурної спадщини за порушення законодавства про охорону культурної спадщини є підставою для його звільнення.

Про готовність спеціального виконавчого органу з питань охорони культурної спадщини виконувати повноваження, визначені цим Законом, центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини приймається окреме рішення.

Посадові особи спеціального виконавчого органу з питань охорони культурної спадщини, у разі їх утворення, несуть персональну відповідальність за виконання покладених на органи охорони культурної спадщини завдань і за здійснення ними своїх повноважень.

Спеціальний виконавчий орган з питань охорони культурної спадщини є підконтрольними і підзвітними в частині повноважень, що йому делегуються обласній державній адміністрації та центральному органу виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері охорони культурної спадщини.

У разі утворення міськими радами та радами об'єднаних територіальних громад спеціального виконавчого органу з питань охорони культурної спадщини в порядку, визначеному цим Законом, такий орган забезпечує виконання повноважень у сфері охорони культурної спадщини, передбачених частинами другою та третьою статті 6 цього Закону. Юрисдикція органу виконавчої влади Автономної Республіки Крим, обласних, Київської та Севастопольської міських державних адміністрацій в частині повноважень, що делегуються спеціальному виконавчому органу з питань охорони культурної спадщини, не поширюється на територію юрисдикції спеціального виконавчого органу з питань охорони культурної спадщини.

5. Орган виконавчої влади Автономної Республіки Крим, обласні, Київська та Севастопольська міські державні адміністрації підзвітні і підконтрольні відповідним органам виконавчої влади та центральним органам виконавчої влади, що забезпечують формування та реалізують державну політику у сфері охорони культурної спадщини в межах, передбачених законом.

6. Рішення органів охорони культурної спадщини, прийняті в межах їхньої компетенції, є обов'язковими для виконання юридичними і фізичними особами.

7. Рішення центральних органів виконавчої влади у сфері охорони культурної спадщини, прийняті в межах їх компетенції, є обов'язковими для виконання органами охорони культурної спадщини.»;

4) абзаци третій та п'ятий статті 4 вилучити;

5) статті 5 та 6 викласти в такій редакції:

«Стаття 5. Повноваження центральних органів виконавчої влади у сфері охорони культурної спадщини

1. До повноважень центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони культурної спадщини, належить:

1) формування державної політики з питань охорони культурної спадщини;

2) розроблення, погодження та затвердження нормативно-правових актів у сфері охорони культурної спадщини, розроблення та погодження державних програм охорони культурної спадщини;

3) затвердження порядку інформування Комітету всесвітньої спадщини ЮНЕСКО про намір здійснення містобудівних, архітектурних та ландшафтних перетворень, меліоративних, шляхових, земляних робіт на об'єкті всесвітньої спадщини, його території, в буферній зоні;

4) оголошення топографічно визначених територій чи водних об'єктів, в яких містяться об'єкти культурної спадщини або можлива їх наявність, охоронюваними археологічними територіями;

5) розроблення та затвердження державних норм з питань охорони культурної спадщини;

6) затвердження науково-проектної (науково-дослідної) документації із визначення режиму використання об'єкта всесвітньої спадщини, затвердження науково-проектної документації із визначення меж та режимів використання території об'єкта всесвітньої спадщини;

7) визначення рекомендацій щодо формування плану управління об'єктами всесвітньої спадщини;

8) здійснення науково-методичного керівництва у питаннях охорони культурної спадщини, затвердження методичних рекомендації у сфері охорони культурної спадщини, методик та правил дослідження об'єктів культурної спадщини;

9) утворення чи визначення органів управління об'єктами всесвітньої спадщини;

10) визначення технічного адміністратора електронної системи;

11) затвердження правил встановлення та утримання охоронних дощок, охоронних знаків, інших інформаційних написів, позначок на пам'ятках або в межах їхніх територій, затвердження їхніх зразків;

12) здійснення інших повноважень, передбачених законом.

2. До повноважень центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини, належить:

1) реалізація державної політики з питань охорони культурної спадщини;

2) здійснення державного контролю у сфері охорони культурної спадщини у випадках, визначених цим Законом;

3) координація робіт з виявлення, дослідження та документування об'єктів культурної спадщини;

4) занесення об'єктів культурної спадщини до Державного реєстру нерухомої культурної спадщини України та внесення змін до нього, надання пам'ятці статусу втраченої пам'ятки;

5) здійснення повноважень держателя електронної системи;

6) надання визначених цим Законом адміністративних послуг у сфері охорони культурної спадщини;

7) забезпечення юридичним і фізичним особам доступу до інформації, що міститься у Державному реєстрі нерухомої культурної спадщини;

8) подання Кабінету Міністрів України пропозицій про затвердження Списку історичних населених місць України та про внесення змін до нього;

9) затвердження науково-проектної (науково-дослідної) документації із визначення режиму використання пам'ятки національного значення, меж і режимів використання її території та зон охорони, історико-культурного заповідника державного значення, історико-культурної заповідної території, їх зон охорони, охоронюваних археологічних територій, історичних ареалів населених місць;

10) затвердження науково-проектної документації із визначення меж та режимів використання буферних зон об'єкта всесвітньої спадщини;

11) затвердження планів управління об'єктами всесвітньої спадщини;

12) управління в порядку, встановленому законом, історико-культурними заповідниками державного значення;

13) забезпечення підвищення кваліфікації працівників у сфері охорони культурної спадщини;

14) призначення охоронних заходів у випадках, визначених цим Законом;

15) погодження охоронних договорів на пам'ятки національного значення;

16) формування і розміщення державного замовлення, укладення з цією метою контрактів на виявлення, дослідження, консервацію, реставрацію, реабілітацію, музеєфікацію, ремонт, пристосування пам'яток, дослідження традиційного характеру середовища та інші заходи щодо охорони культурної спадщини;

17) здійснення інших повноважень, передбачених законом.

3. До повноважень центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини, належить:

- 1) організація і здійснення державного контролю у сфері охорони культурної спадщини у випадках, визначених цим Законом;
- 2) організація і здійснення державного нагляду у сфері охорони культурної спадщини;
- 3) скасування рішення органів охорони культурної спадщини у порядку, передбаченому цим Законом;
- 4) розгляд скарг на видані органами охорони культурної спадщини розпорядження і приписи;
- 5) розгляд скарг на рішення, дії або бездіяльність суб'єкта надання адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини;
- 6) висування вимог до осіб, що порушують положення законодавства про охорону культурної спадщини щодо усунення виявлених порушень;
- 7) висування вимог припинення дій, які перешкоджають здійсненню заходів державного нагляду (контролю);
- 8) заборона будь-якої діяльності юридичних або фізичних осіб, що створює загрозу об'єкту культурної спадщини, видатній універсальній цінності об'єкта всесвітньої спадщини, традиційному характеру середовища, порушує встановлені режими використання або порушує законодавство у сфері охорони культурної спадщини;
- 9) розгляд справ про адміністративні правопорушення та накладення адміністративних стягнень на фізичних осіб або притягнення до відповідальності за порушення законодавства про охорону культурної спадщини юридичних осіб;
- 10) пред'явлення претензій про відновлення пам'ятки та їхньої території;

11) одержання безоплатно в установленому порядку необхідних для виконання покладених на нього завдань інформації, документів і матеріалів від органів охорони культурної спадщини, державних органів та органів місцевого самоврядування, підприємств, установ і організацій усіх форм власності та їх посадових осіб, фізичних осіб;

12) надання органам охорони культурної спадщини обов'язкових до виконання приписів щодо усунення виявлених порушень вимог законодавства з питань, що належать до його компетенції та здійснення контролю за їх виконанням;

13) внесення в установленому порядку до органів державної влади та органів місцевого самоврядування вимог щодо приведення у відповідність прийнятих ними рішень із законодавством у сфері охорони культурної спадщини;

14) надання державним органам приписів щодо зупинення дії чи анулювання в установленому законодавством порядку дозволів, погоджень, які призвели або можуть призвести до порушень у сфері охорони культурної спадщини;

15) вжиття в установленому порядку заходів досудового врегулювання спорів, виступати позивачем та відповідачем у судах;

16) вимагати від громадян усних та письмових пояснень у зв'язку з порушенням ними вимог законодавства про охорону культурної спадщини;

17) здійснення інших повноважень, передбачених законом.

4. Центральні органи виконавчої влади у сфері охорони культурної спадщини щорічно звітують перед Кабінетом Міністрів України та громадськістю про стан збереження об'єктів культурної спадщини, а також подають Кабінету Міністрів України та Комітету всесвітньої спадщини ЮНЕСКО щорічний звіт про стан збереження об'єктів всесвітньої спадщини, виконання Конвенції та рішень Комітету всесвітньої спадщини ЮНЕСКО.

Стаття 6. Повноваження інших органів охорони культурної спадщини

1. До повноважень органу виконавчої влади Автономної Республіки Крим, обласних, Київської та Севастопольської міських державних адміністрацій відповідно до їхньої компетенції належить:

1)здійснення державного контролю у сфері охорони культурної спадщини у випадках, визначених цим Законом;

2)розгляд справ про адміністративні правопорушення та накладення адміністративних стягнень на фізичних осіб або притягнення до відповідальності за порушення законодавства про охорону культурної спадщини юридичних осіб у випадках, визначених цим Законом;

3)подання пропозицій центральному органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини про занесення об'єктів культурної спадщини до Державного реєстру нерухомої культурної спадщини України та про внесення змін до нього;

4)надання статусу щойно виявленого об'єкта культурної спадщини;

5)затвердження науково-проектної документації із визначення меж і режимів використання території пам'ятки місцевого значення та її зон охорони;

6)затвердження науково-проектної (науково-дослідної) документації з визначення режиму використання пам'яток місцевого значення;

7) затвердження науково-проектної документації із визначення меж і режимів використання історико-культурного заповідника місцевого значення, його зони охорони;

8) забезпечення розробки науково-проектної документації із визначення меж і режимів використання зони охорони історико-культурного заповідника, віднесеного до сфери управління такого органу;

9) забезпечення захисту об'єктів культурної спадщини та традиційного характеру середовища від загрози знищення, руйнування або пошкодження;

10) забезпечення виготовлення, складання і передачі центральному органів виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини наукової документації з описами та фіксацією об'єктів культурної спадщини, а в разі отримання дозволу на їх переміщення (перенесення) - демонтаж із них елементів, які становлять культурну цінність, з метою збереження;

11) організація розроблення та погодження відповідних програм охорони культурної спадщини;

12) надання визначених цим Законом адміністративних послуг сфері охорони культурної спадщини;

13) виконання функції замовника, укладення з цією метою контрактів на виявлення, дослідження, консервацію, реставрацію, реабілітацію, музеєфікацію, ремонт, пристосування об'єктів культурної спадщини та інші заходи щодо охорони культурної спадщини;

14) призначення охоронних заходів у випадках, визначених цим Законом;

15) укладення охоронних договорів на пам'ятки, щойно виявлені об'єкти культурної спадщини;

16) управління в порядку, встановленому законом, історико-культурними заповідниками державного чи місцевого значення;

17) подання пропозиції центральному органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини про занесення населеного місця до Списку історичних населених місць України;

18) забезпечення в установленому законодавством порядку виготовлення, встановлення та утримання охоронних дошок, охоронних знаків, інших інформаційних написів, позначок на пам'ятках або в межах їхніх територій;

19) інформування центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини про пошкодження, руйнування, загрозу або можливу загрозу пошкодження, руйнування пам'яток, що знаходяться на їх території;

20) здійснення інших повноважень, передбачених законом.

2. До повноважень виконавчого органу сільської, селищної, міської ради відповідно до їх компетенції у сфері охорони культурної спадщини належить:

1) забезпечення виконання цього Закону, інших нормативно-правових актів про охорону культурної спадщини на відповідній території;

2) здійснення постійного та періодичного моніторингу у випадках, визначених цим Законом;

3) подання пропозицій органу охорони культурної спадщини вищого рівня про занесення об'єктів культурної спадщини до Державного реєстру нерухомої культурної спадщини України, внесення змін до нього та про занесення населеного місця до Списку історичних населених місць України;

4) забезпечення дотримання режиму використання пам'яток, їх територій, зон охорони, історичних ареалів;

5) забезпечення захисту об'єктів культурної спадщини та традиційного характеру середовища від загрози знищення, руйнування або пошкодження;

6) організація відповідних охоронних заходів щодо пам'яток та їх територій у разі виникнення загрози їх пошкодження або руйнування внаслідок дії природних факторів чи проведення будь-яких робіт;

7) забезпечення розробки науково-проектної документації із визначення меж і режимів використання території пам'ятки; зони охорони, історичних ареалів, зони охорони історико-культурного заповідника, віднесеного до сфери управління виконавчого органу сільської, селищної, міської ради;

8) організація розроблення відповідних програм охорони культурної спадщини;

9) надання висновків щодо відповідності містобудівних, архітектурних і ландшафтних перетворень, меліоративних, шляхових, земляних та інших робіт на пам'ятках, їх територіях, територіях історико-культурних заповідників, історико-культурних заповідних територіях, зонах охорони, на охоронюваних археологічних територіях, в історичних ареалах населених місць визначеним або встановленим режимам використання;

10) надання висновків щодо дотримання власниками пам'яток (їх частин) чи уповноваженими(ною) ними органами(особою) встановлених або визначених режимів використання, дотримання умов охоронного договору, вимог цього Закону;

11) забезпечення в установленому законодавством порядку виготовлення, встановлення та утримання охоронних дошок, охоронних знаків, інших інформаційних написів, позначок на пам'ятках або в межах їх територій;

12) популяризація справи охорони культурної спадщини на відповідній території;

13) виконання функції замовника, укладення з цією метою контрактів на виявлення, дослідження, консервацію, реставрацію, реабілітацію, музеєфікацію, ремонт, пристосування об'єктів культурної спадщини та інші заходи щодо охорони культурної спадщини;

14) підготовка пропозицій до програм соціально-економічного розвитку відповідної території і проектів місцевого бюджету та подання їх на розгляд відповідному органу виконавчої влади;

15) інформування органів охорони культурної спадщини вищого рівня про пошкодження, руйнування, загрозу або можливу загрозу пошкодження, руйнування пам'яток, що знаходяться на їх території;

16) участь в організації підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації працівників у сфері охорони культурної спадщини;

17) організація досліджень об'єктів культурної спадщини, які потребують рятівних робіт;

18) здійснення інших повноважень, передбачених законом.

3. До повноважень спеціального виконавчого органу з питань охорони культурної спадщини крім повноважень, визначених частиною 2 цієї статті належить:

1)здійснення державного контролю у сфері охорони культурної спадщини у випадках, визначених цим Законом;

2)надання визначених цим Законом адміністративних послугу сфері охорони культурної спадщини;

3)укладення охоронних договорів на пам'ятки, щойно виявлені об'єкти культурної спадщини;

4)призначення охоронних заходів у випадках, визначених цим Законом;

5)розгляд справ про адміністративні правопорушення та накладення адміністративних стягнень на фізичних осіб або притягнення до відповідальності за порушення законодавства про охорону культурної спадщини юридичних осіб у випадках, визначених цим Законом;

6)подання пропозицій центральному органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини про занесення об'єктів культурної спадщини до Державного реєстру нерухомої культурної спадщини України та про внесення змін до нього;

7)надання статусу щойно виявленого об'єкта культурної спадщини.

4. Органи охорони культурної спадщини щорічно звітують перед центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у

сфері охорони культурної спадщини та громадськістю про стан збереження об'єктів культурної спадщини та традиційного характеру середовища.

5. Голови обласних, Київської та Севастопольської міських, державних адміністрацій та сільські, селищні, міські голови призначають на посаду і звільняють з посади керівників відповідних структурних підрозділів у сфері охорони культурної спадщини за погодженням з органом охорони культурної спадщини вищого рівня відповідно до закону.

Подання центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини про звільнення керівника структурного підрозділу у сфері охорони культурної спадщини органу виконавчої влади Автономної Республіки Крим, обласних, Київської та Севастопольської міських, державних адміністрацій, виконавчого органу сільської, селищної, міської ради за порушення законодавства про охорону культурної спадщини є підставою для його звільнення.»;

6) вилучити статтю 6-1;

7) вилучити статтю 13;

8) статтю 14 викласти в такій редакції:

«Стаття 14. Занесення об'єкта культурної спадщини до Державного реєстру нерухомої культурної спадщини України

1. Об'єкти культурної спадщини незалежно від форм власності відповідно до їхньої археологічної, естетичної, етнологічної, історичної, мистецької, наукової чи художньої цінності підлягають реєстрації шляхом занесення до Державного реєстру нерухомої культурної спадщини України за категоріями національного та місцевого значення пам'ятки. Порядок визначення категорій пам'яток встановлюється Кабінетом Міністрів України.

2. Не підлягають державній реєстрації об'єкти, що є сучасними копіями існуючих пам'яток або спорудами (витворами), створеними за старовинними проектами чи науковими реконструкціями, в тому числі масові тиражовані копії.

3. Рішення про занесення об'єкта культурної спадщини до Державного реєстру нерухомої культурної спадщини України, зміни назви пам'ятки, виду, типу, місця розташування, категорії пам'ятки приймає центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини за поданням органів охорони культурної спадщини або громадських організацій, до статутних завдань яких належать питання охорони культурної спадщини, протягом одного місяця з дня одержання подання.

4. Об'єкт культурної спадщини до вирішення питання про його реєстрацію як пам'ятки вноситься до Переліку об'єктів культурної спадщини і набуває правового статусу щойно виявленого об'єкта культурної спадщини, про що відповідний орган охорони культурної спадщини в письмовій формі повідомляє власника цього об'єкта або уповноважений ним орган (особу). Щойно виявлений об'єкт культурної спадщини підлягає охороні відповідно до вимог цього Закону.

Переліки об'єктів культурної спадщини затверджуються рішеннями відповідних органів охорони культурної спадщини.

Порядок обліку об'єктів культурної спадщини визначає центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони культурної спадщини.»;

9) доповнити статтями 14-1, 14-2, 14-3, 14-4, 14-5, 14-6 такого змісту:

«Стаття 14-1. Державна система нерухомої культурної спадщини

1. Державна система нерухомої культурної спадщини України (далі - електронна система) - єдина інформаційно-телекомунікаційна система, що забезпечує створення, перегляд, відправлення, прийняття, збирання, внесення,

накопичення, обробку, використання, розгляд, зберігання, захист, облік та надання інформації у сфері охорони культурної спадщини, а також електронну взаємодію між фізичними та юридичними особами, органами державної влади, органами місцевого самоврядування, центрами надання адміністративних послуг, з метою отримання визначених цим Законом адміністративних послуг у сфері охорони культурної спадщини.

2. Електронна система складається з:

- 1) Державний реєстр нерухомої культурної спадщини України;
- 2) електронного кабінету користувача електронної системи (далі - електронний кабінет);
- 3) порталу електронної системи.

У електронній системі використовуються класифікатори, довідники, словники та бази даних, які ведуться центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини, а також державні та галузеві класифікатори, довідники, словники та бази даних, які ведуться іншими центральними органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування.

3. Держателем електронної системи є центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини, який вживає організаційних заходів, пов'язаних із забезпеченням функціонування електронної системи.

4. Технічним адміністратором електронної системи (далі - технічний адміністратор) є визначена центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони культурної спадщини та віднесена до сфери його управління юридична особа.

Технічний адміністратор здійснює заходи із створення та супроводження програмного забезпечення електронної системи, відповідає за технічне і

технологічне забезпечення електронної системи, збереження та захист інформації (даних), що містяться в електронній системі, забезпечує надання та анулювання доступу до електронної системи, проводить навчання роботі з електронною системою.

Заходи, визначені абзацом другим цієї частини, здійснюються технічним адміністратором відповідно до цього Закону, законів України "Про захист інформації в інформаційно-телекомунікаційних системах", "Про захист персональних даних", "Про авторське право і суміжні права".

5. Електронна система створюється та функціонує за такими принципами:

1) автоматизації процесів створення, прийняття, збирання, накопичення, обробки, обліку та надання інформації (даних) у сфері охорони культурної спадщини;

2) доступності та зручності отримання послуг у сфері охорони культурної спадщини;

3) прозорості надання адміністративних послуг у сфері охорони культурної спадщини;

4) обов'язковості внесення до електронної системи інформації (даних), передбачених цим Законом;

5) відкритості та доступності інформації (даних) електронної системи, у тому числі доступності через визначені Кабінетом Міністрів України інші державні інформаційні системи;

6) презумпції достовірності інформації (даних), яка міститься в електронній системі;

7) гарантування державою в особі держателя електронної системи об'єктивності, актуальності, достовірності, повноти та захищеності інформації (даних), яка міститься в електронній системі, від несанкціонованих змін;

8) відповідальності суб'єктів, що здійснюють внесення інформації (даних) до електронної системи, за достовірність та повноту внесених даних;

9) законності одержання, зберігання, обробки та поширення інформації (даних), яка міститься в електронній системі;

10) автоматизованої фіксації в електронній системі всіх дій будь-яких осіб з інформацією (даними), яка міститься в електронній системі;

11) розподільного зберігання даних, що містяться в електронній системі, для забезпечення їх цілісності.

6. Електронна система створюється з використанням програмного забезпечення, яке забезпечує його сумісність і електронну інформаційну взаємодію у режимі реального часу з іншими електронними інформаційними системами та мережами, що становлять інформаційний ресурс держави, у тому числі Державним земельним кадастром, Державним реєстром речових прав на нерухоме майно, Єдиним державним реєстром юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань, Єдиним державним реєстром судових рішень. Програмне забезпечення електронної системи повинно забезпечувати можливість електронної інформаційної взаємодії у режимі реального часу з електронними інформаційними системами та мережами, що становлять інформаційні ресурси органів місцевого самоврядування, інших суб'єктів надання вихідних даних, саморегулівних організацій.

Електронна інформаційна взаємодія електронної системи з електронними інформаційними системами та мережами (крім Єдиного державного реєстру судових рішень) здійснюється в порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України в Порядку організації електронної інформаційної взаємодії державних електронних інформаційних ресурсів.

Електронна інформаційна взаємодія електронної системи з Єдиним державним реєстром судових рішень здійснюється в порядку, визначеному центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної

політики у сфері охорони культурної спадщини, спільно з Державною судовою адміністрацією України.

7. Програмне забезпечення електронної системи повинно забезпечувати розподільне зберігання даних про метадані документів та відомостей, що внесені до електронної системи, з метою підтвердження їх походження, цілісності та достовірності.

Дані можуть зберігатися в:

органах охорони культурної спадщини;

центральному органі виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері інформатизації, електронного урядування, формування і використання національних електронних інформаційних ресурсів, розвитку інформаційного суспільства;

технічного адміністратора.

Дані можуть зберігатися також в інших державних органах, органах місцевого самоврядування та державних підприємствах, перелік яких визначається Кабінетом Міністрів України в Порядку ведення електронної системи.

8. Програмне забезпечення електронної системи є об'єктом права державної власності. Майнові права на програмне забезпечення належать державі в особі центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони культурної спадщини.

9. До електронної системи не вносяться відомості, що становлять державну таємницю. Створення, перегляд, відправлення, прийняття, збирання, внесення, накопичення, обробку, використання, розгляд, зберігання, захист, облік та надання такий відомостей здійснюється виключно у паперовій формі з дотриманням вимог Закону України "Про державну таємницю".

10. Відомості, що містяться в електронній системі, є достовірними, а також відкритими і загальнодоступними, крім реєстраційних номерів облікових карток платників податків, паспортних даних, місця проживання фізичної особи, документів, поданих фізичними та юридичними особами для отримання послуг, визначених цим Законом, та іншої інформації, перелік якої визначається Кабінетом Міністрів України в Порядку ведення електронної системи.

Доступ до облікової документації, науково-проектної документації у сфері охорони культурної спадщини, науково-проектної документації із консервації, реставрації, реабілітації, музеєфікації, ремонту, пристосування пам'яток іншої проектною документації об'єктів будівництва здійснюється у режимі читання без можливості копіювання із застереженням, що така документація є об'єктом авторського права.

Доступ до відомостей, що містяться в електронній системі, через портал електронної системи та через державні інформаційні системи, визначені Кабінетом Міністрів України, здійснюється безоплатно.

Доступ до відомостей, що містяться в електронній системі, шляхом взаємодії прикладного програмного інтерфейсу електронної системи та інформаційних/інформаційно-телекомунікаційних систем приватної форми власності здійснюється на платній основі. Розмір такої плати встановлюється Кабінетом Міністрів України.

Публічна інформація з електронної системи у формі відкритих даних підлягає оприлюдненню відповідно до Закону України "Про доступ до публічної інформації".

11. Якщо інформація та документи, що підлягають внесенню до електронної системи, внесені до неї, такі інформація та документи вважаються достовірними і можуть бути використані у спорі з третьою особою.

Якщо інформація та документи, що підлягають внесенню до електронної системи, є недостовірними і були внесені до неї, третя особа може посилається на них у спорі як на достовірні. Третя особа не може посилається на них у спорі у разі, якщо вона знала або повинна була знати про те, що такі відомості є недостовірними.

Якщо інформація та документи, що підлягають внесенню до електронної системи, не внесені до неї, вони не можуть бути використані у спорі з третьою особою, крім випадків, коли третя особа знала або повинна була знати ці відомості.

12. Інформація та документи, отримані за допомогою програмного забезпечення електронної системи в паперовій та електронній формах, мають однакову юридичну силу.

13. У разі виявлення заявником помилки (описки, друкарської, граматичної, арифметичної помилки) у відомостях електронної системи, допущеної суб'єктом, який вносив відомості до електронної системи, заявник в електронній формі через електронний кабінет чи іншу державну інформаційну систему, інтегровану з електронною системою, повідомляє про це такого суб'єкта. Суб'єкт, який вносив відомості до електронної системи, у день отримання повідомлення перевіряє відповідність відомостей електронної системи інформації, що міститься в документах, які стали підставою для внесення цих відомостей, та якщо факт невідповідності підтверджено - виправляє допущену помилку, про що повідомляє заявника через електронний кабінет.

У разі виявлення суб'єктом, який вносив відомості до електронної системи, помилки, допущеної у відомостях електронної системи, зазначений суб'єкт у одноденний строк виправляє допущену помилку та повідомляє про це заявника в паперовій або електронній формі через електронний кабінет (у разі його наявності) чи іншу державну інформаційну систему, інтегровану з

електронною системою, користувачами якої є заявник та суб'єкт надання відповідної послуги.

Виправлення помилок, допущених у відомостях електронної системи внаслідок наявності помилок у документах, на підставі яких були внесені такі відомості, здійснюється після виправлення помилок у зазначених документах.

Виправлення помилок у відомостях електронної системи може здійснюватися також на підставі судового рішення.

14. Державні органи, у тому числі Державна судова адміністрація України та суди, органи охорони культурної спадщини, органи, що здійснюють управління у сфері земельних відносин, містобудівної діяльності, архітектурно-будівельного контролю та нагляду, органи місцевого самоврядування та їхні посадові особи, державні реєстратори, нотаріуси, безоплатно отримують відомості з електронної системи з метою здійснення ними повноважень, визначених законом, виключно в електронній формі через електронну систему в порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України в Порядку ведення електронної системи, або шляхом організації електронної інформаційної взаємодії державних електронних інформаційних ресурсів у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України в Порядку організації електронної інформаційної взаємодії державних електронних інформаційних ресурсів (крім Єдиного державного реєстру судових рішень). Організація електронної інформаційної взаємодії електронної системи з Єдиним державним реєстром судових рішень здійснюється в порядку, визначеному центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони культурної спадщини спільно з Державною судовою адміністрацією України.

15. Електронна система містить геопросторові дані, метадані та сервіси, оприлюднення, інша діяльність з якими та доступ до яких здійснюються у мережі Інтернет згідно із Законом України "Про національну інфраструктуру геопросторових даних».

Формування електронної системи здійснюється з використанням таких джерел:

- 1) державні геоінформаційні ресурси;
- 2) цифрові масиви профільних геопросторових даних, які містяться у затвердженій обліковій документації, науково-проектній документації у сфері охорони культурної спадщини;
- 3) бази даних юридичних і фізичних осіб, порядок використання яких визначається законом.

Профільні геопросторові дані не пізніше 30 робочих днів після затвердження вносяться до електронної системи.

Дані електронної системи, необхідні для провадження містобудівної діяльності, проведення землепорядних робіт, забезпечення роботи геоінформаційних систем, використовуються для задоволення інформаційних потреб державних органів, органів місцевого самоврядування, фізичних і юридичних осіб.

Стаття 14-2. Державний реєстр нерухомої культурної спадщини України

1. Державний реєстр нерухомої культурної спадщини України (далі – Реєстр) є компонентом електронної системи, який забезпечує створення, збирання, накопичення, обробку, захист, облік та надання інформації про об'єкти культурної спадщини, пам'ятки, історичні населені місця, історико-культурні заповідники та заповідні території, об'єкти всесвітньої спадщини, а також відомості пов'язані з їх пам'яткоохоронним статусом, а саме:

- 1) відомості про об'єкти культурної спадщини, пам'ятки культурної спадщини, режими їх використання, межі і режими використання територій пам'яток, їх зон охорони;

2)відомості про історико-культурні заповідники, історико-культурні заповідні території, режими їх використання, межі і режими використання їх територій та зон охорони;

3)відомості про охоронювані археологічні території, межі і режими їх використання;

4)відомості про історичні населені місця; межі і режими використання визначених в історичних населених місцях історичних ареалів;

5)відомості про об'єкти всесвітньої спадщини; режими їх використання, межі і режими використання об'єктів всесвітньої спадщини, меж і режимів використання буферних зон;

6)відомості про інформацію та документи, подані до органів охорони культурної спадщини для надання об'єкту статусу щойно виявленого об'єкта культурної спадщини; для занесення об'єкта культурної спадщини до Реєстру, внесення змін до відомостей про пам'ятку;

7)відомості про інформацію та документи, подані до органу охорони культурної спадщини для укладення охоронного договору;

8)відомості про інформацію та документи, подані розробником науково-проектної документації у сфері охорони культурної спадщини для затвердження;

9)відомості про державний нагляд (контроль) у сфері охорони культурної спадщини;

10) відомості про інформацію та документи, подані фізичними особами, фізичними особами - підприємцями та юридичними особами в електронній формі для отримання адміністративних послуг у сфері охорони культурної спадщини, в тому числі документів дозвільного характеру;

11) відомості про результати наданих адміністративних послуг у сфері охорони культурної спадщини, в тому числі документів дозвільного характеру;

В електронній системі може забезпечуватися створення, збирання, накопичення, обробка, захист, облік іншої інформації, визначеної Кабінетом Міністрів України в Порядку ведення електронної системи.

2. Заходи із створення, впровадження та супроводження програмного забезпечення Реєстру, технічного і технологічного забезпечення, збереження та захисту даних Реєстру, технічних та технологічних заходів з надання, блокування та анулювання доступу до нього здійснюються технічним адміністратором відповідно до цього Закону, законів України «Про захист інформації в інформаційно-телекомунікаційних системах», «Про захист персональних даних» на таких принципах:

підтримки міжнародних сумісних стандартів для вивчення, збереження, зміцнення й безпеки культурної спадщини;

прагнення до подолання перешкод для доступу до інформації, пов'язаної з культурною спадщиною, особливо для освітніх цілей, забезпечуючи захист прав інтелектуальної власності;

визнання того, що створення цифрового змісту, пов'язаного зі культурною спадщиною, не повинно завдавати шкоди збереженню існуючої культурної спадщини.

Внесення відомостей до Реєстру забезпечують уповноважені органом охорони культурної спадщини посадові особи, які відповідають кваліфікаційним вимогам, встановленим центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони культурної спадщини, перебуває у трудових відносинах з органом охорони культурної спадщини та пройшли навчання щодо наповнення та користування Реєстром.

Відповідність відомостей, що вносяться до Реєстру, даним документів, на підставі яких здійснюється їх внесення забезпечує особа, що вносить такі відомості.

3. В електронній системі ідентифікатором об'єкта культурної спадщини є унікальний набір даних (послідовність символів), що присвоюється об'єкту автоматично програмними засобами Реєстру та використовується для ідентифікації такого об'єкта.

Ідентифікатор об'єкта культурної спадщини присвоюється:

щойно виявленому об'єкту культурної спадщини;

пам'ятці;

історико-культурному заповіднику;

історико-культурній заповідній території;

охоронюваній археологічній території;

об'єкту всесвітньої спадщини;

історичному населеному місцю.

Структура ідентифікатора об'єкта культурної спадщини та порядок його визначення встановлюються Кабінетом Міністрів України в Порядку ведення електронної системи. Ідентифікатор присвоюється об'єкту культурної спадщини під час внесення запису про об'єкт до Реєстру та є незмінним.

Ідентифікатор об'єкта культурної спадщини зазначається у таких документах:

1) витягу з Реєстру;

2) рішенні органів охорони культурної спадщини про надання адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини, про зупинення розгляду документів, про відмову, про анулювання;

3) документі дозвільного характеру;

4) матеріалах, які складаються за результатами здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини (довідки, акти, приписи, рішення, постанови тощо);

5) рішення органів охорони культурної спадщини про затвердження науково-проектної документації у сфері охорони культурної спадщини;

6) науково-проектній документації у сфері охорони культурної спадщини;

7) науково-проектній документації із консервації, реставрації, реабілітації, музеєфікації, ремонту, пристосування пам'яток;

8) проектній документації на будівництво об'єкта в межах території пам'ятки, зони охорони, історичного ареалу;

9) охоронному договорі, обліковій справі;

10) витягу з Державного реєстру речових прав на нерухоме майно (для об'єктів, яким присвоєно ідентифікатор об'єкта культурної спадщини);

11) усіх правочинах щодо відчуження, користування, іпотеки пам'ятки культурної спадщини (для об'єктів, яким присвоєно ідентифікатор об'єкта культурної спадщини до вчинення відповідного правочину).

4. З використанням Реєстру створюються такі електронні документи (крім документів, які містять відомості, що становлять державну таємницю) та здійснюються такі дії:

1) рішення про надання статусу щойно виявленого об'єкта культурної спадщини; рішення про занесення об'єкта культурної спадщини до Державного реєстру нерухомої культурної спадщини України, зміну відомостей);

2) рішення органів охорони культурної спадщини про затвердження науково-проектної документації у сфері охорони культурної спадщини;

3) рішення органів охорони культурної спадщини про надання адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини, про

зупинення розгляду документів, про відмову, про анулювання, повідомлення про результати адміністративної послуги;

4) документ дозвільного характеру;

5) документи, які складаються за результатами здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини (довідки, акти, приписи, рішення, постанови тощо);

6) витяги з Реєстру.

З використанням електронної системи можуть створюватися інші електронні документи (крім документів, які містять відомості, що становлять державну таємницю) та здійснюватися інші дії, визначені Кабінетом Міністрів України в Порядку ведення електронної системи.

Оригіналом документів, визначених цією частиною, є їх примірник в електронній формі, виготовлений за допомогою Реєстру.

Створення документів та проведення дій, визначених цією частиною, з використанням Реєстру здійснюються особами, до повноважень яких віднесено прийняття рішень про видачу відповідних документів та вчинення відповідних дій.

Якщо документи та дії потребують погодження з відповідними посадовими особами та/або юридичними особами, таке погодження здійснюється в електронній формі за допомогою електронної системи.

Документи, визначені цією частиною, набирають чинності, а дії вважаються проведеними з моменту їх засвідчення кваліфікованим електронним підписом особи, яка їх створила, якщо інше не визначено цією частиною.

Документи, визначені цією частиною, що потребують затвердження розпорядчим документом, набирають чинності з моменту їх засвідчення

кваліфікованим електронним підписом керівника відповідного органу в день видання відповідного розпорядчого документа або колегіального рішення.

Документи, визначені цією частиною, що потребують затвердження колегіальним рішенням, засвідчуються кваліфікованим електронним підписом особи, уповноваженої відповідним органом, у день видання відповідного розпорядчого документа або колегіального рішення.

Документи/дії, визначені цією частиною, створюються/проводяться шляхом внесення запису до Реєстру з присвоєнням реєстраційного номера в цьому реєстрі. Документи/дії, створені/здійснені без використання Реєстру, є недійсними (крім документів, які містять відомості, що становлять державну таємницю).

Документи, які містять відомості, що становлять державну таємницю, виготовляються у паперовій формі з дотриманням вимог Закону України "Про державну таємницю".

Перелік відомостей, які містяться у документах, визначених цією частиною, та заявах про їх видачу, затверджується Кабінетом Міністрів України в Порядку ведення електронної системи.

5 Документи, створені за допомогою Реєстру, у паперовій та електронній формах мають однакову юридичну силу.

6. Відомості про документи, визначені пунктами 1 та 2 частиною третьою цієї статті, передаються до містобудівного та земельного кадастру у день створення таких документів у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України в Порядку організації електронної інформаційної взаємодії державних електронних інформаційних ресурсів.

7. Державні органи, фізичні та юридичні особи, які є користувачами електронної системи, несуть встановлену законом відповідальність за внесення до Реєстру завідомо неправдивих відомостей або порушення строків внесення відомостей/надання документів до/з Реєстру.

Стаття 14-3. Електронний кабінет

1. Електронний кабінет є компонентом електронної системи, який забезпечує електронну взаємодію між фізичними та юридичними особами, органами державної влади, органами місцевого самоврядування, центрами надання адміністративних послуг.

Електронний кабінет призначений для:

- 1) подання та отримання документів у електронній формі, пов'язаних з:
  - присвоєнням об'єкту культурної спадщини статусу щойно виявленого;
  - занесенням об'єкта культурної спадщини до Реєстру;
  - укладенням охоронного договору;
  - затвердженням науково-проектної документації у сфері охорони культурної спадщини;
  - проведенням заходів державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини;
  - отриманням адміністративних послуг у сфері охорони культурної спадщини;
- 2) перевірки повноти та достовірності інформації, що міститься в заявах, повідомленнях та інших документах, які подаються для надання адміністративних послуг у сфері охорони культурної спадщини, що надаються за допомогою електронної системи, шляхом електронної інформаційної взаємодії з електронними інформаційними системами, що становлять інформаційний ресурс держави;
- 3) перегляду заявником стану розгляду поданих документів у режимі реального часу;

4) оплати штрафів за правопорушення у сфері охорони культурної спадщини з використанням платіжних систем через мережу Інтернет у режимі реального часу;

5) направлення заяв до органів охорони культурної спадщини, отримання повідомлень та документів від цих органів, у тому числі заяв та повідомлень про скасування рішень органів охорони культурної спадщини, отримання документів, які складаються під час або за результатами здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини;

6) листування з користувачами електронного кабінету, подання скарг на рішення, дії та бездіяльність органу охорони культурної спадщини, інших осіб, визначених Кабінетом Міністрів України в Порядку ведення електронної системи, а також отримання інформації про стан їх розгляду та результати їх розгляду;

7) подання запитів на надання витягу із відомостей Реєстру щодо пам'яткоохоронного статусу об'єкта культурної спадщини, а також отримання інформації про стан їх розгляду та результати їх розгляду;

8) подання повідомлення про технічні помилки, виявлені в роботі електронного кабінету.

Електронний кабінет може забезпечувати надання інших послуг та проведення інших операцій, визначених Кабінетом Міністрів України в Порядку ведення електронної системи.

Відсутність в електронних інформаційних системах, що становлять інформаційний ресурс держави, відповідної інформації (документа) у зв'язку з тим, що на момент створення (видання) відповідної інформації (документа) діяло законодавство, що не передбачало її (його) обов'язкового внесення до відповідної інформаційної системи, не перешкоджає поданню заяви, повідомлення або іншого документа в електронній формі через електронний

кабінет чи іншу державну інформаційну систему, інтегровану з електронною системою.

2. Користувачами електронного кабінету є замовники науково-проектної документації у сфері охорони культурної спадщини; органи охорони культурної спадщини; суб'єкти звернення за наданням адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини, інші державні органи, фізичні та юридичні особи, визначені Кабінетом Міністрів України в Порядку ведення електронної системи, та користувачі, які пройшли процедуру авторизації.

3. Підключення та доступ користувачів до електронного кабінету здійснюються безоплатно.

4. Користувачі електронного кабінету отримують доступ до електронного кабінету після проходження процедури авторизації через державну інтегровану систему електронної ідентифікації.

Для цілей цього Закону під державною інтегрованою системою електронної ідентифікації розуміється інформаційно-телекомунікаційна система, призначена для технологічного забезпечення зручної, доступної та безпечної електронної ідентифікації та автентифікації користувачів системи, сумісності та інтеграції схем електронної ідентифікації, їх взаємодії з офіційними веб-сайтами (веб-порталами), інформаційними системами органів державної влади, органів місцевого самоврядування, юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців, забезпечення захисту інформації та персональних даних із використанням єдиних вимог, форматів, протоколів та класифікаторів, а також задоволення інших потреб, визначених законодавством.

Стаття 14-4. Портал електронної системи

1. Портал електронної системи є компонентом електронної системи, який забезпечує:

- 1) доступ користувачів до електронного кабінету;

2) перегляд заявником стану розгляду поданих документів у режимі реального часу;

3) доступ заявника до результатів адміністративних та інших послуг, що надаються за допомогою електронної системи, у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України в Порядку ведення електронної системи;

4) відкритий доступ у режимі реального часу будь-яких фізичних та юридичних осіб до відомостей та документів Реєстру, перелік яких визначається Кабінетом Міністрів України в Порядку ведення електронної системи);

5) автоматизоване електронне консультування в режимі реального часу з питань надання адміністративних послуг у сфері охорони культурної спадщини та здійснення заходів державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини;

6) подання повідомлення про технічні помилки, виявлені в роботі порталу електронної системи.

Доступ до облікової, науково-проектної документації у сфері охорони культурної спадщини, охоронних договорів, науково-проектної документації із консервації, реставрації, реабілітації, музеєфікації, ремонту, пристосування пам'яток іншої проектною документації об'єктів будівництва здійснюється відповідно до частини десятої статті 14-1 цього Закону.

Портал електронної системи може забезпечувати доступ до іншої інформації та документів, визначених Кабінетом Міністрів України в Порядку ведення електронної системи.

2. Для відображення геопросторової інформації на порталі електронної системи використовується картографічна основа Державного земельного кадастру.

Стаття 14-5. Територія пам'ятки

1. Територія пам'ятки - територія, історично і топографічно пов'язана з розпланувально-просторовою еволюцією пам'ятки і для якої визначається спеціальний охоронний режим її використання з метою збереження цілісності пам'ятки.

Межі та режими використання території пам'ятки визначаються науково-проектною документацією, яка складається за результатом проведених досліджень.

Рішення про затвердження науково-проектної документації із визначення меж і режимів використання території пам'ятки приймається:

центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини, - щодо територій пам'яток національного значення;

органом виконавчої влади Автономної Республіки Крим, обласної, Київської та Севастопольської міських державних адміністрацій - щодо територій пам'яток місцевого значення.

Порядок визначення меж та режимів використання території пам'ятки та затвердження науково-проектної документації встановлюється Кабінетом Міністрів України.

2. Режим використання території пам'ятки встановлює обмеження діяльності у використанні відповідної території (земель). Будь-яка діяльність у межах території пам'ятки повинна здійснюватися з дотриманням режиму використання пам'ятки, у тому числі всіх обмежень у використанні земель, зокрема у сфері забудови.

3. До визначення в установленому порядку меж та режимів використання території пам'ятки відповідно до частини першої цієї статті, межа території пам'ятки встановлюється:

1) для пам'яток археології та підводної спадщини:

для поселень та пам'яток підводної спадщини:

1000 метрів навколо від знахідки фрагменту ділянки археологічного культурного шару, визначеній в обліковій документації;

для городищ:

500 метрів навколо залишків оборонних споруд (вал, рів), визначених в обліковій документації;

для без курганних могильників:

500 метрів навколо знахідки фрагменту ділянки археологічного культурного шару поховання, визначеного в обліковій документації;

для курганів, тощо:

500 метрів навколо від центральної точки, визначеній в обліковій документації;

2) для пам'яток архітектури – 20 метрів навколо периметру забудови;

3) для пам'яток садово-паркового мистецтва, історії, монументального мистецтва, ландшафтних, містобудування - територією, зайнятою пам'яткою.

В межах встановленої відповідно до цієї частини території пам'ятки заборонено:

проводити роботи з нового будівництва, а також будівельні роботи на існуючих об'єктах, якщо наслідком виконання таких робіт стане збільшення їх висотності (крім територій пам'ятки археології), зміна об'ємно-просторових характеристик або зменшення відстані від пам'ятки.

розміщення нових елементів благоустрою, пов'язаних фундаментом із землею (грунтом), тимчасових споруд для провадження підприємницької діяльності, стаціонарних конструкцій для розміщення зовнішньої реклами.

Для цілей цієї частини, не вважається порушенням режиму території пам'ятки виконання робіт з облаштування відповідно до законодавства засобів

безперешкодного доступу до будівель та споруд для забезпечення доступності і безпеки об'єктів для осіб з інвалідністю та інших маломобільних груп населення, навіть у випадку, якщо це призведе до зменшення відстані між будівлею або спорудою та пам'яткою.

Земляні роботи на території пам'ятки можуть бути проведені лише за умови попередніх археологічних розвідок, крім:

сінокосіння,

городництва,

неглибокої оранки,

випасання худоби,

робіт із ремонту або заміни дорожнього покриття,

виконання робіт з обстеження, ремонту, переукладання інженерних мереж,

благоустрою, за винятком розміщення нових елементів благоустрою, пов'язаних фундаментом із землею (грунтом), тимчасових споруд для провадження підприємницької діяльності, стаціонарних конструкцій для розміщення зовнішньої реклами,

виконання робіт з ліквідації стихійного лиха, аварійних ситуацій.

4. Відомості про визначені або встановлені межі і режими використання території пам'ятки підлягають внесенню до Державного земельного кадастру, містобудівного кадастру як відомості про обмеження у використанні земель (у тому числі про граничну висотність та інші обмеження у сфері забудови).

Режими використання територій, визначених або встановлених відповідно до цієї статті є вихідними даними містобудівної документації.

5. Зміна визначених меж і режимів використання пам'ятки здійснюється в порядку, встановленому частиною першою цієї статті.

Стаття 14-6. Муніципальні пам'ятки

1. Представницький орган місцевого самоврядування села, селища, міста, об'єднаної територіальної громади самостійно визначає об'єкти, що які мають цінність для територіальної громади, але не мають критеріїв властивих для об'єкта культурної спадщини.

2. Порядок надання об'єкту статусу муніципальної пам'ятки, критерії її визначення та порядок обліку муніципальної пам'ятки визначається статутом територіальної громади села, селища, міста, об'єднаної територіальної громади.

3. Статус муніципальної пам'ятки не впливає на зміст права власності на такі об'єкти та не обмежує використання їх у господарській діяльності.»;

10) у статті 15:

назву викласти в такій редакції: «Стаття 15. Надання статусу втраченої пам'ятки»;

абзац перший частини першої викласти в такій редакції:

«1. Пам'ятці надається статус втраченої пам'ятки у разі:»;

доповнити частинами другою та третьою такого змісту:

«2. Порушення процедури занесення пам'ятки до Реєстру не є підставою надання статусу втраченої пам'ятки.

3. Режими використання втраченої пам'ятки або її території у встановлених межах визначається на підставі архітектурних та містобудівних конкурсів, що проводяться органом місцевого самоврядування, на території якого розміщена втрачена пам'ятка.

Порядок проведення таких конкурсів визначається Кабінетом Міністрів України.»;

11) статтю 16 вилучити;

12) у статті 18:

в частині 1:

абзац перший після слів «можуть бути» доповнити словом «приватизовані»;

вилучити абзац четвертий;

після абзацу першого доповнити новим абзацом такого змісту:

«Невиконання умов охоронного договору власником або уповноваженим ним органом може бути підставою для відмови органу охорони культурної спадщини у погодженні приватизації, відчуження пам'ятки культурної спадщини (її частини), якщо умови правочину не передбачають строки реалізації охоронних заходів, зазначених в охоронному договорі.

Відсутність погодження відповідного органу охорони культурної спадщини приватизації, відчуження, а також передачі власником або уповноваженим ним органом пам'ятки культурної спадщини у володіння, користування чи управління іншій юридичній або фізичній особі тягне за собою недійсність такого правочину.

У разі невиконання власником або уповноваженим ним органом вимог абзацу першого частини першої цієї статті орган охорони культурної спадщини протягом трьох років може звернутись до суду з позовом про переведення на нього прав та обов'язків покупця за ціною, визначеною в договорі про відчуження чи під час приватизації.»;

13) статтю 20 викласти в такій редакції:

«Стаття 20. Право привілеєвої купівлі пам'яток

1. У разі продажу пам'ятки чи її частини (крім пам'ятки, яка не підлягає приватизації) власник або уповноважений ним орган зобов'язаний через електронну систему повідомити про це орган охорони культурної спадщини за місцезнаходженням пам'ятки із зазначенням ціни та інших умов продажу.

2. Органи охорони культурної спадщини мають право привілеєвої купівлі пам'ятки чи її частини. У разі відмови від здійснення цього права чи нездійснення його протягом місяця з дня одержання повідомлення власник або уповноважений ним орган має право на продаж пам'ятки (її частини).

Продаж пам'ятки (її частини) з порушенням права привілеєвої купівлі надає право органу охорони культурної спадщини за місцезнаходженням пам'ятки протягом трьох років звернутися до суду з позовом про переведення на нього прав та обов'язків покупця. До подання позову відповідний орган охорони культурної спадщини зобов'язаний внести на депозитний рахунок суду грошову суму в розмірі, яку за договором повинен сплатити покупець.

Право привілеєвої купівлі пам'ятки (її частини) не застосовується, коли покупцем пам'ятки (її частини), яка перебуває у приватній власності, є діти, один із подружжя, батьки або, за їх відсутності, брати і сестри, а також дід та бабка як з боку батька, так і з боку матері, рідні дядько та тітка, і небожі та небоги продавця.»;

14) статтю 21 викласти в такій редакції :

«Стаття 21. Примусове відчуження або викуп пам'яток

1. Якщо в результаті дій або бездіяльності власника пам'ятки (її частини) чи її користувача (в тому числі орендаря) пам'ятці (її частині) загрожує пошкодження або знищення, орган охорони культурної спадщини за місцезнаходженням пам'ятки (її частини) приймає рішення про оголошення власнику пам'ятки (її частини) попередження про примусове відчуження або викуп пам'ятки чи її частини (далі – попередження).

Попередження має містити обґрунтування наявності загрози пошкодження або знищення пам'ятки (її частини), перелік заходів, яких повинен вжити власник пам'ятки (її частини) для усунення такої загрози, та строк для їх вжиття.

Строк, встановлений у попередженні, має бути розумним, враховувати складність робіт і не може бути меншим одного місяця та більшим одного року. Цей строк може бути продовжений органом охорони культурної спадщини за мотивованою заявою власника пам'ятки (її частини) один раз і не більше, ніж на шість місяців.

Попередження вважається належним чином врученим, якщо воно надіслано за адресою (місцезнаходженням) власника пам'ятки (її частини), визначеній в охоронному договорі або за останньою відомою органу охорони культурної спадщини адресою, рекомендованим листом з повідомленням про вручення, міжнародною кур'єрською службою або особисто вручено такому власнику (його представнику).

Днем вручення особі попередження є:

- 1) день вручення попередження особі або її представнику;
- 2) день отримання органом охорони культурної спадщини повідомлення про вручення листа з попередженням на адресу особи;
- 3) день проставлення у поштовому повідомленні відмітки про відмову отримати лист з попередженням чи відмітки про відсутність особи за відповідною адресою місцезнаходження, місця проживання чи перебування особи або день видачі міжнародною кур'єрською службою доставки документу, який підтверджує неможливість вручення через відмову особи отримати лист або через відсутність її за відповідною адресою.

3. Якщо власник пам'ятки (її частини) протягом строку, встановленого в попередженні, не вжив передбачених в попередженні заходів щодо її збереження орган охорони культурної спадщини, що зробив відповідне попередження, може звернутись до суду з позовом про викуп пам'ятки.

4. Орган охорони культурної спадщини звертається до суду за місцем розташування пам'ятки.

5. Викупна ціна пам'ятки встановлюється судом на підставі грошової оцінки відповідно до нормативів і методик, затверджених Кабінетом Міністрів України.

Викупна ціна пам'ятки підлягає зменшенню на такі суми:

розмір послуг експерта із проведення грошової оцінки пам'ятки;

фінансових санкцій, накладених на власника органом охорони культурної спадщини, які не скасовані рішенням суду, яке набрало законної сили;

шкоди, завданої діями або бездіяльністю власника щодо пам'ятки культурної спадщини, розмір якої встановлений судом;

сум іншої заборгованості власника пам'ятки (її частини) перед державним або місцевим бюджетом (у разі наявності).

У випадку, якщо за наслідками судового розгляду буде встановлено, що викупна ціна пам'ятки, зменшена за встановленими цією статтею правилами, має від'ємне значення, суд визначає викупну ціну в розмірі 1 гривні.

6. Попереднє повне відшкодування вартості пам'ятки не пізніше ніж на 180-й день від дати набрання рішенням суду законної сили у грошовій формі здійснюється шляхом внесення органом охорони культурної спадщини, що прийняв рішення про звернення до суду із позовом про викуп пам'ятки, на депозитний рахунок суду грошову суму, встановлену в рішенні суду або перерахування коштів на зазначений власником пам'ятки банківський рахунок.

7. Рішення суду про викуп пам'ятки, разом із документами, що підтверджують попередню та повну сплату колишньому власнику викупної ціни є підставою для державної реєстрації права власності держави чи територіальної громади на зазначений об'єкт.»;

15) статтю 24 викласти в такій редакції:

«Стаття 24. Утримання та використання пам'яток

1. Власник або уповноважений ним орган, користувач зобов'язані утримувати пам'ятку в належному стані, своєчасно провадити ремонт, захищати від пошкодження, руйнування або знищення відповідно до цього Закону та охоронного договору.

2. Використання пам'ятки повинно здійснюватися відповідно до визначених або встановлених режимів використання у спосіб, що потребує якнайменших змін і доповнень пам'ятки та забезпечує збереження її матеріальної автентичності, просторової композиції, а також елементів обладнання, упорядження, оздоби тощо.

Режими використання пам'ятки визначається науково-проектною (науково-дослідною) документацією, яка складається за результатом проведених досліджень.

Рішення про затвердження науково-проектної (науково-дослідної) документації із визначення режимів використання пам'ятки приймається:

центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини, - щодо пам'яток національного значення;

органом виконавчої влади Автономної Республіки Крим, обласною, Київською та Севастопольською міськими державними адміністраціями - щодо пам'яток місцевого значення.

Порядок визначення режимів використання пам'яток та затвердження науково-проектної (науково-дослідної) документації встановлюється Кабінетом Міністрів України.

3. До визначення в установленому порядку режиму використання пам'ятки відповідно до частини другої цієї статті, режим використання пам'ятки встановлюється відповідно до рекомендованих в обліковій документації або в охоронному договорі режимів використання.

У разі відсутності режиму використання пам'ятки в обліковій документації, охоронному договорі на пам'ятці допускається лише консервація, реставрація, музеєфікація, ремонт, пристосування, а її використання має бути тотожним функціональному використанню пам'ятки, визначеному на момент надання їй відповідного статусу.

Відомості про визначені режими використання пам'ятки (у тому числі режими, встановлені відповідно до абзацу першого цієї частини) вносяться до Державного земельного кадастру, містобудівного кадастру як обмеження у використанні земель.

4. Забороняється змінювати призначення пам'ятки, її частин та елементів, робити написи, позначки на ній, на її території та в її охоронній зоні без дозволу відповідного органу охорони культурної спадщини.

5. У разі виникнення загрози для збереженості пам'ятки її власник або уповноважений ним орган, особа, яка набула права володіння, користування чи управління, зобов'язані негайно повідомити про це орган охорони культурної спадщини на території якого розташована пам'ятка.

6. Обов'язковою умовою правочинів, пов'язаних з щойно виявленим об'єктом культурної спадщини, пам'яткою культурної спадщини, її частиною є забезпечення сторонами правочину дотримання умов цього Закону, охоронного договору та встановлених чи визначених режимів використання.

7. Розміщення реклами на об'єктах всесвітньої спадщини забороняється.

Вимоги щодо розміщення реклами та вивісок на пам'ятках, їх територіях, територіях історико-культурних заповідників та історико-культурних заповідних територіях, зон охорони, охоронюваних археологічних територіях, буферних зон об'єктів всесвітньої спадщини, історичних ареалів затверджуються Кабінетом Міністрів України.»;

16) у частині першій статті 26:

абзац перший викласти в такій редакції:

«1. Консервація, реставрація, реабілітація, музеєфікація, ремонт, пристосування пам'яток здійснюються лише за наявності дозволу органу охорони культурної спадщини на підставі науково-проектної документації.

Ремонт, реставраційний ремонт пам'ятки, який здійснюється для покращення технічного стану та підтримання в експлуатаційному стані пам'ятки без зміни властивостей, які є предметом охорони пам'ятки та за умови проведення досліджень пам'ятки відповідно до цього Закону, у міжреставраційний період проводиться на підставі кошторису, розробленого за дефектним актом, складеним власником пам'ятки або уповноваженим ним органом та фахівцем з реставрації пам'яток нерухомої культурної спадщини, який має досвід проведення робіт з реставрації не менше трьох пам'яток культурної спадщини.»;

абзац другий виключити;

17) доповнити статтями 29-1, 29-2, 29-3 такого змісту:

«Стаття 29-1. Система державного контролю (нагляду) у сфері охорони культурної спадщини.

1. Державний контроль (нагляд) у сфері охорони культурної спадщини є частиною загальної системи охорони культурної спадщини.

2. Державний контроль у сфері охорони культурної спадщини це сукупність заходів для недопущення пошкодження, руйнування об'єкта контролю, усунення загроз або можливих загроз знищення або пошкодження, заподіяння шкоди об'єкту державного контролю, забезпечення дотримання встановлених відповідно до цього Закону режимів використання та захист традиційного характеру середовища.

Державний контроль у сфері охорони культурної спадщини забезпечують центральні органи виконавчої влади, що реалізують державну політику та інші

органи охорони культурної спадщини, орган управління об'єкта всесвітньої спадщини в межах повноважень визначених цим Законом.

3. Державний нагляд у сфері охорони культурної спадщини - це сукупність заходів, спрямованих на дотримання органами охорони культурної спадщини вимог законодавства у сфері охорони культурної спадщини.

Державний нагляд у сфері охорони культурної спадщини здійснює центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини.

Стаття 29-2. Державний контроль у сфері охорони культурної спадщини.

1. Державний контроль у сфері охорони культурної спадщини забезпечується шляхом створення системи моніторингу та прийняттям управлінських рішень, що включають розробку механізму оптимального функціонування об'єкта державного контролю, запобігання його руйнуванню або заподіяння шкоди та призначення у зв'язку з цим охоронних заходів, а також застосування заходів реагування у разі виявлення порушень Закону.

В межах здійснення державного контролю у сфері охорони культурної спадщини органи охорони культурної спадщини у своїй діяльності взаємодіють з Національною поліцією, органами прокуратури та іншими правоохоронними і контролюючими органами.

2. Об'єктом державного контролю є щойно виявлений об'єкт культурної спадщини, пам'ятка культурної спадщини, об'єкт всесвітньої спадщини, їх території, охоронювана археологічна територія, зони охорони, буферна зона, історичний ареал населеного місця, внесеного до Списку історичних населених місць України, історико-культурний заповідник, історико-культурна заповідна територія.

3. Система моніторингу (постійний, періодичний моніторинг та дослідження) включає комплекс наукових, організаційних та інших засобів,

які забезпечують систематичне спостереження за станом об'єкта контролю шляхом збору, обробки та аналізу інформації про стан об'єкта контролю та тенденції розвитку природних, техногенних та суспільних процесів, що можуть на нього вплинути.

4. Постійний моніторинг це аналіз інформації про об'єкт контролю щодо відповідності встановленим режимам його використання та вимогам щодо захисту, збереження, утримання цього об'єкта.

Постійний моніторинг за місцем знаходження об'єкта контролю проводиться:

об'єкта всесвітньої спадщини, його території, буферної зони - органом управління об'єкта всесвітньої спадщини;

історико-культурного заповідника, історико-культурної заповідної території - центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини;

інших об'єктів контролю - виконавчим органом сільської, селищної, міської рад або, у разі утворення, спеціальним виконавчим органом у сфері охорони культурної спадщини, органом виконавчої влади Автономної Республіки Крим, обласною, Київською та Севастопольською міськими державними адміністраціями.

5. Періодичний моніторинг це збір, обробка та аналіз інформації про стан збереження об'єкта контролю з безпосереднім візуальним обстеженням об'єкта контролю на місці, в тому числі із залучення громадських інспекторів та Українського товариства охорони пам'яток історії та культури.

Плановий захід періодичного моніторингу проводиться за місцезнаходженням об'єкта контролю:

раз на місяць об'єкта всесвітньої спадщини, його території, буферної зони - органом управління об'єкта всесвітньої спадщини;

раз на рік історико-культурного заповідника, історико-культурної заповідної території - центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини;

раз на два роки інших об'єктів контролю - виконавчим органом сільської, селищної, міської рад або, у разі утворення, спеціальним виконавчим органом у сфері охорони культурної спадщини.

У разі надходження інформації про пошкодження, руйнування, загрозу або можливу загрозу пошкодження, руйнування об'єкта контролю чи загрози традиційному характеру середовища чи універсальній цінності об'єкта всесвітньої спадщини проводиться позаплановий захід періодичного моніторингу за місцезнаходженням об'єкта контролю:

спеціальним виконавчим органом у сфері охорони культурної спадщини;

органом виконавчої влади Автономної Республіки Крим, обласною, Київською та Севастопольською міськими державними адміністраціями - у разі відсутності за місцезнаходженням об'єкта контролю спеціального виконавчого органу у сфері охорони культурної спадщини;

центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) – у разі загрози універсальній цінності об'єкта всесвітньої спадщини, його території, буферній зоні чи загрози історико-культурному заповіднику, історико-культурній заповідній території.

6. В межах постійного та періодичного моніторингу посадові особи органів охорони культурної спадщини, які проводять моніторинг, мають право:

використовувати аерокосмічні матеріали, просторово орієнтовані дані наземного лазерного сканування, матеріали виконавчої зйомки;

безперешкодного доступу до об'єкта контролю, що підлягає обстеженню;

складання акту про правопорушення у разі виявлення порушень;

здійснювати зйомки, фотографування, звукозапис, кіно- і відео зйомки, у тому числі з літальних апаратів та із застосуванням космічних технологій;

залучати до проведення візуальних обстежень об'єкта контролю представників центральних і місцевих органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, експертних та громадських організацій (за погодженням з їх керівниками), фахівців науково-дослідних та науково-проектних організацій;

одержувати в установленому законодавством порядку від органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ та організацій, фізичних осіб інформацію та документи, необхідні для здійснення контролю.

7. Дослідження – це дії, спрямовані на одержання нової інформації про об'єкт державного контролю та обумовлені змінами його стану, виникненням загрози для його збереженості, або у випадках, визначених законом. Дослідження проводяться науково-проектними чи науково-дослідними організаціями у сфері охорони культурної спадщини, які відповідають кваліфікаційним вимогам, визначеним Кабінетом Міністрів України.

Дослідження щойно виявлених об'єктів культурної спадщини, пам'яток здійснюються раз на три роки на замовлення власників (користувачів) щойно виявлених об'єктів культурної спадщини, пам'яток.

Склад та зміст таких досліджень, а також порядок їх розроблення та затвердження регламентується центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони культурної спадщини.

8. За результатами моніторингу органом охорони культурної спадщини, який його проводив, призначаються такі охоронні заходи:

необхідність проведення досліджень;

зміна виду або способу використання пам'ятки культурної спадщини;
здійснення робіт, які необхідно провести на об'єкті державного контролю;
заборона будь-якої діяльності юридичних або фізичних осіб, що створює загрозу об'єкту контролю чи універсальній цінності об'єкта всесвітньої спадщини;

Охоронні заходи призначаються шляхом видання:

розпорядження - власнику пам'ятки або уповноваженому ним органу (особі);

припису - будь-якій юридичній або фізичній особі, діяльність (бездіяльність) якої створює загрозу пам'ятці, традиційному характеру середовища чи видатній універсальній цінності об'єкта всесвітньої спадщини.

Розпорядження та приписи органів охорони культурної спадщини є обов'язковими до виконання.

Розпорядження та приписи органів охорони культурної спадщини виконавчих органів сільської, селищної, міської ради, спеціальних виконавчих органів у сфері охорони культурної спадщини, органу виконавчої влади Автономної Республіки Крим, обласних, Київської та Севастопольської міських державних адміністрацій, органу управління об'єкта всесвітньої спадщини; центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини можуть бути оскаржені до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю), або до суду.

9. У разі виявлення порушень цього Закону за результатом постійного або періодичного моніторингу, а також невиконання призначених органом охорони культурної спадщини заходів застосовуються заходи реагування:

розгляд справи про адміністративні правопорушення та накладення адміністративних стягнень на фізичних осіб;

притягнення до відповідальності за порушення законодавства про охорону культурної спадщини юридичних осіб.

Заходи реагування застосовують органи охорони культурної спадщини за місцезнаходженням об'єкта контролю:

спеціальний виконавчий орган у сфері охорони культурної спадщини;

орган виконавчої влади Автономної Республіки Крим, обласна, Київська та Севастопольська міські державні адміністрації - у разі відсутності за місцезнаходженням об'єкта контролю спеціально утвореного виконавчого органу у сфері охорони культурної спадщини;

центральный орган виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) – у разі якщо порушення вчинено на території об'єкта всесвітньої спадщини, буферної зони чи історико-культурного заповідника, історико-культурної заповідної території.

10. Державний контроль у сфері охорони культурної спадщини здійснюється в порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

Стаття 29-3. Державний нагляд у сфері охорони культурної спадщини.

1.3 метою здійснення державного нагляду у сфері охорони культурної спадщини центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини:

за наявності обґрунтованих підстав перевірює законність рішень органів охорони культурної спадщини;

розглядають скарги на видані органами охорони культурної спадщини, органом управління об'єктом всесвітньої спадщини розпорядження та приписи,

витребовують від органів охорони культурної спадщини, фізичних та юридичних осіб документи і матеріали, які стосуються здійснення державного

нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини, одержує інформацію з автоматизованих інформаційних і довідкових систем, реєстрів та баз даних, створених органами державної влади;

вимагають від органів охорони культурної спадщини проведення періодичного моніторингу або призначення охоронних заходів відповідно до цього Закону;

залучають у разі потреби до здійснення нагляду фахівців підприємств, установ, організацій, контролюючих, правоохоронних органів.

2. Рішення про занесення пам'ятки до Реєстру, затвердження науково-проектної документації у сфері охорони культурної спадщини, прийняті з порушенням цього Закону, можуть бути оскаржені протягом 30 календарних днів з дня їх прийняття до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю).

Розпорядження та приписи органів охорони культурної спадщини виконавчих органів сільської, селищної, міської ради, спеціальних виконавчих органів у сфері охорони культурної спадщини, органу виконавчої влади Автономної Республіки Крим, обласних, Київської та Севастопольської міських державних адміністрацій, органу управління об'єкта всесвітньої спадщини; центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини можуть бути оскаржені протягом 10 робочих днів з дня коли особа, якій вони видані, дізналась або повинна була дізнатись про їх видання, до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю).

Строк розгляду та вирішення скарг складає 10 календарних днів. Дія рішень, які оскаржуються, на період розгляду скарги не зупиняється.

Якщо за результатами розгляду скарги буде встановлено факт порушення органом охорони культурної спадщини вимог цього Закону чи процедури

прийняття такого рішення центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини приймає рішення про скасування відповідного рішення органу охорони культурної спадщини про що протягом трьох робочих днів з дня його прийняття повідомляє скаржника і орган, рішення якого скасовано.

Порядок розгляду скарг на рішення органів охорони культурної спадщини визначає Порядок здійснення державного нагляду у сфері охорони культурної спадщини.

3. У разі виявлення порушень вимог законодавства у сфері охорони культурної спадщини центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) приймає рішення про:

видання органу охорони культурної спадщини припису про усунення порушень вимог законодавства у сфері охорони культурної спадщини;

розгляд справи про адміністративні правопорушення та за наявності підстав накладення адміністративних стягнень на посадових осіб органів охорони культурної спадщини;

винесення подання про звільнення посадової особи органу охорони культурної спадщини до органу, який здійснив його призначення;

скасування чи зупинення дії рішень, прийнятих органами охорони культурної спадщини, які порушують вимоги цього Закону.

скасування рішення суб'єкта надання адміністративної послуги у порядку, визначеному цим Законом.

4. Рішення центрального орган виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) та вимоги його посадових осіб, прийняті у відповідності до цього Закону, є обов'язковими до

виконання всіма органами охорони культурної спадщини, органами державної влади, підприємствами, установами та організаціями, незалежно від форм власності і підпорядкування, а також громадянами.

Рішення центрального орган виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду є обов'язковими до виконання, можуть бути оскаржені до суду.

5. Державний нагляд у сфері охорони культурної спадщини здійснюється в порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.»;

18) статтю 30 виключити;

19) у статті 31:

абзац другий частини першої викласти в такій редакції:

«Правовий режим охоронюваної археологічної території визначається науково-проектною документацією із визначення меж і режимів використання охоронюваної археологічної території, яка складається за результатами проведених досліджень. Рішення про затвердження науково-проектної документації приймає центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини.»;

частину третю виключити;

20) статтю 32 викласти в такій редакції:

«Стаття 32. Зони охорони, буферні зони об'єктів всесвітньої спадщини, історичні ареали населених місць

З метою захисту традиційного характеру середовища окремих пам'яток, історико-культурних заповідників, історико-культурних заповідних територій та об'єктів всесвітньої спадщини визначаються зони охорони (охоронні зони, зони регулювання забудови, зони охоронюваного ландшафту, зони охорони археологічного культурного шару) і буферні зони.

Межі та режими використання зон охорони визначаються науково-проектною документацією, яка складається за результатом проведених досліджень.

Рішення про затвердження науково-проектної документації із визначення меж і режимів використання зон охорони приймається:

центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини, - щодо зон охорони пам'яток національного значення, історико-культурних заповідників державного значення, історико-культурних заповідних територій;

органом виконавчої влади Автономної Республіки Крим, обласною, Київською та Севастопольською міськими державними адміністраціями - щодо пам'яток місцевого значення; історико-культурний заповідник місцевого значення;

Режим використання зон охорони встановлює обмеження діяльності у використанні відповідної території (земель).

Порядок визначення меж і режимів використання зон охорони, затвердження науково-проектної документації та внесення змін до неї встановлюється Кабінетом Міністрів України.

Зміна визначених меж і режимів використання зон охорони здійснюється відповідно до цієї статті.

2. До визначення в установленому порядку відповідно до частини другої цієї статті зон охорони граничні межі зони охорони становлять:

у межах населених пунктів – 300 метрів,

за межами населених пунктів – 500 метрів від межі території пам'ятки, історико-культурного заповідника, історико-культурної заповідної території.

В межах зон охорони заборонено:

проводити будівельні роботи на існуючих об'єктах, якщо наслідком виконання таких робіт стане збільшення просторових параметрів об'єктів, їх висотності або зменшення відстані від пам'ятки понад граничний рівень, який визначається, як подвійна сума висот пам'ятки та об'єкта, на якому проводяться відповідні будівельні роботи;

проводити роботи з нового будівництва на відстані, меншій за максимум з подвійної висоти самої пам'ятки та запланованої новобудови.

Для цілей цієї частини, не вважається порушенням режиму території пам'ятки виконання робіт з облаштування відповідно до законодавства засобів безперешкодного доступу до будівель та споруд для забезпечення доступності і безпеки об'єктів для осіб з інвалідністю та інших маломобільних груп населення, навіть у випадку, якщо це призведе до зменшення відстані між будівлею або спорудою та пам'яткою.

В межах зон охорони історико-культурного заповідника, історико-культурної заповідної території заборонено:

проводити будівельні роботи на існуючих об'єктах, якщо наслідком виконання таких робіт стане збільшення просторових параметрів об'єктів, їх висотності або зменшення відстані від пам'ятки понад граничний рівень, який визначається, як подвійна сума висот пам'ятки та об'єкта, на якому проводяться відповідні будівельні роботи;

проводити роботи з нового будівництва.

розміщувати нові елементи благоустрою, пов'язані фундаментом із землею (грунтом), тимчасові споруди для провадження підприємницької діяльності, стаціонарні конструкції для розміщення зовнішньої реклами.

Для цілей цієї частини, не вважається порушенням режиму зони охорони виконання робіт з облаштування відповідно до законодавства засобів безперешкодного доступу до будівель та споруд для забезпечення доступності і безпеки об'єктів для осіб з інвалідністю та інших маломобільних груп

населення, навіть у випадку, якщо це призведе до зменшення відстані між будівлею або спорудою та пам'яткою.

Земляні роботи в межах зони охорони можуть бути проведені лише за умови попередніх археологічних розвідок, крім:

сінокосіння,

городництва,

неглибокої оранки,

випасання худоби,

робіт із ремонту або заміни дорожнього полотна,

виконання робіт з обстеження, ремонту, переукладання інженерних мереж,

благоустрою, за винятком розміщення нових елементів благоустрою, пов'язаних фундаментом із землею (грунтом), тимчасових споруд для провадження підприємницької діяльності, стаціонарних конструкцій для розміщення зовнішньої реклами,

виконання робіт з ліквідації стихійного лиха, аварійних ситуацій.

3.3 метою забезпечення збереження видатної універсальної цінності об'єктів всесвітньої спадщини навколо них встановлюються буферні зони.

Межі і режими використання буферної зони об'єкта всесвітньої спадщини визначаються науково-проектною документацією із визначення меж і режимів використання буферної зони за результатом проведених досліджень.

Рішення про затвердження науково-проектної документації із визначення меж і режимів використання буферної зони приймає центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини.

Про визначення меж і режимів використання буферної зони об'єкта всесвітньої спадщини центральний орган виконавчої влади, що реалізує

державну політику у сфері охорони культурної спадщини, в установленому порядку інформує Комітет всесвітньої спадщини ЮНЕСКО.

Порядок визначення меж і режимів використання буферної зони та внесення змін до них, затвердження науково-проектної документації встановлюється Кабінетом Міністрів України.

До визначення меж буферної зони об'єкта всесвітньої спадщини в установленому порядку межі буферної зони об'єкта всесвітньої спадщини встановлюються відповідно до меж, зазначених в номінаційному досьє.

Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини протягом місяця з дня включення об'єкта культурної спадщини до Списку всесвітньої спадщини ЮНЕСКО забезпечує передачу відомостей про встановлені межі буферної зони до Державного земельного кадастру та до органу, відповідального за ведення містобудівного кадастру як відомостей про обмеження у використанні земель.

4. З метою захисту традиційного характеру середовища населених місць вони заносяться до Списку історичних населених місць України.

Список історичних населених місць України за поданням центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини, затверджується Кабінетом Міністрів України.

В кожному історичному населеному місці визначається один або більше історичний ареал.

Межі та режими використання історичних ареалів населених місць, обмеження господарської діяльності на територіях історичних ареалів населених місць визначаються у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України, відповідною науково-проектною документацією, яка затверджується центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику в сфері охорони культурної спадщини.

5. До затвердження в установленому порядку науково-проектної документації із визначення меж і режимів використання історичних ареалів межі ареалу визначаються науково-проектною документацією, яка розробляється на замовлення центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини.

В межах історичних ареалів, визначених відповідно до абзацу першого цієї частини, встановлюються такі режими використання:

забезпечується історичне розпланування і забудова, традиційних характер середовища й ландшафту;

забезпечується збереження історичної парцеляції; традиційних матеріалів зовнішнього оздоблення, характерних архітектурних прийомів/елементів та типів, габаритів та матеріалу даху;

забезпечується уникнення прокладання комунікацій для транзитного транспорту, підземних магістральних інженерних мереж, улаштування повітряних ліній електропередач, розміщення тимчасових споруд для провадження підприємницької діяльності, стаціонарних конструкцій для розміщення зовнішньої реклами;

висотні параметри нових будівель та споруд чи реконструкції існуючих обмежуються висотними параметрами прилеглої цінної історичної забудови, розміщеної в межах історичного ареалу;

будь-які земляні роботи здійснюються за результатами археологічних розвідок, які проводяться у порядку, визначеному цим законом та прийнятими відповідно до нього нормативно-правовими актами, крім:

городництва,

неглибокої оранки,

робіт із ремонту або заміни дорожнього полотна,

виконання робіт з обстеження, ремонту, переукладання інженерних мереж,

благоустрою, за винятком розміщення нових елементів благоустрою, пов'язаних фундаментом із землею (грунтом), тимчасових споруд для провадження підприємницької діяльності, стаціонарних конструкцій для розміщення зовнішньої реклами,

виконання робіт з ліквідації стихійного лиха, аварійних ситуацій.

6. Відомості про визначені межі і режими використання зон охорони, буферних зон, історичних ареалів вносяться до Державного земельного кадастру, містобудівного кадастру як обмеження у використанні земель.

Режими використання територій, визначених або встановлених відповідно до цієї статті є вихідними даними містобудівної документації.

7. Забудова територій зон охорони, буферних зон, історичних ареалів населених місць здійснюється у відповідності до визначених або встановлених цим Законом режимів використання.

8. Будь які містобудівні, архітектурні чи ландшафтні перетворення, будівельні, меліоративні, шляхові, земляні роботи в межах зон охорони, історичних ареалів, встановлених відповідно до частин 2 та 5 цієї статті, в межах буферних зон погоджується центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику в сфері охорони культурної спадщини.

Будь які містобудівні, архітектурні чи ландшафтні перетворення, будівельні, меліоративні, шляхові, земляні роботи в межах зон охорони, історичних ареалів, визначених відповідно до частини 1 та 4 цієї статті, погоджується спеціальним виконавчим органом з питань охорони культурної спадщини, або, у разі його відсутності, органом виконавчої влади Автономної Республіки Крим, обласною, Київською та Севастопольською міськими державними адміністраціями.

Забудова територій в межах території об'єкта всесвітньої спадщини, його буферної зони, історичних ареалів, історико-культурного заповідника, історико-культурної заповідної території, зон охорони без погодження органу

охорони культурної спадщини або всупереч встановленим (визначеним) режимам використання є самочинним будівництвом.»;

21) у статті 33 частину п'яту і шосту викласти в такій редакції :

«5. Положення про історико-культурний заповідник затверджується органом охорони культурної спадщини, до сфери управління якого він віднесений.

Положення про історико-культурну заповідну територію затверджується центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини.

Межі, обсяги і строки проведення робіт з консервації, реставрації, реабілітації, музеєфікації, ремонту і пристосування об'єктів культурної спадщини, благоустрою історико-культурного заповідника та упорядження історико-культурної заповідної території, а також заходи з охорони і використання об'єктів культурної спадщини, збереження і відтворення традиційного характеру середовища визначаються відповідно у плані організації території історико-культурного заповідника або плані організації історико-культурної заповідної території - науково-проектній документації.

План організації території історико-культурного заповідника державного значення та план організації історико-культурної заповідної території затверджується центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини.

План організації території історико-культурного заповідника місцевого значення затверджується органом виконавчої влади Автономної Республіки Крим, обласною, Київською та Севастопольською міськими державними адміністраціями.

Відомості про визначені межі і режими використання території історико-культурного заповідника та історико-культурної заповідної території вносяться до Державного земельного кадастру, містобудівного кадастру як

обмеження у використанні земель та є вихідними даними містобудівної документації.

Порядок розробки та затвердження плану організації території історико-культурного заповідника, історико-культурної заповідної території встановлюється Кабінетом Міністрів України.»;

22) доповнити статтею 33-4 такого змісту:

«Стаття 33-4 Науково-проектна документація у сфері охорони культурної спадщини

1. Науково-проектною документацією у сфері охорони культурної спадщини є:

1) науково-проектна/науково-дослідна документація із визначення:

меж і режимів використання території пам'ятки;

режимів використання пам'ятки;

меж і режимів використання охоронюваної археологічної території;

меж і режимів використання зон охорони;

меж і режимів використання території об'єкта всесвітньої спадщини;

меж і режимів використання буферних зон;

меж і режимів використання історичних ареалів, (меж історичного ареалу);

2) план організації території історико-культурного заповідника;

3) план організації історико-культурної заповідної території.

Науково-проектна документація у сфері охорони культурної спадщини визначає спеціальний режим використання території або об'єктів, в тому числі планувальні обмеження у використанні земель у сфері забудови, гранично допустиму висотність будівель та споруд.

Межі територій та обмеження у використанні земель (територій), визначені науково-проектною документацією у сфері охорони культурної спадщини, затвердженою у встановлено порядку, підлягають внесенню до містобудівного кадастру, а також Державного земельного кадастру та є вихідними даними містобудівної документації.

2. Склад та зміст науково-проектної документації у сфері охорони культурної спадщини встановлюється Кабінетом Міністрів України.

Склад зазначених у науково-проектній документації відомостей про об'єкти Державного земельного кадастру має відповідати вимогам Закону України «Про Державний земельний кадастр».

Науково-проектна документація у сфері охорони культурної спадщини містить просторові дані, метадані та інші елементи, що складають його проектні рішення, і розробляється у формі електронного документа. Науково-проектну документацію у сфері охорони культурної спадщини підписують кваліфікованими електронними підписами відповідальна посадова особа розробника документації. У разі якщо у процесі розроблення науково-проектної документації у сфері охорони культурної спадщини, проект зазнав змін, такі зміни також засвідчуються кваліфікованими електронними підписами відповідальних осіб, які його розробили.

Доступ до матеріалів науково-проектної документації у сфері охорони культурної спадщини, крім інформації, яка відповідно до закону становить державну таємницю або належить до інформації з обмеженим доступом, не може обмежуватися. Загальна доступність матеріалів науково-проектної документації у сфері охорони культурної спадщини забезпечується відповідно до вимог Закону України "Про доступ до публічної інформації" шляхом надання їх за запитом на інформацію, оприлюднення, у тому числі у формі відкритих даних, на єдиному державному веб-порталі відкритих даних, офіційному веб-сайті органу охорони культурної спадщини, який затвердив науково-проектну документацію у сфері охорони культурної спадщини,

внесення відповідних даних до Державного земельного кадастру та містобудівного кадастру.

У разі наявності в науково-проектній документації у сфері охорони культурної спадщини інформації, яка відповідно до закону становить державну таємницю або належить до інформації з обмеженим доступом, така інформація подається до органу охорони культурної спадщини, який її затверджує у вигляді окремого файлу, формат якого визначається Кабінетом Міністрів України, та підписується кваліфікованими електронними підписами відповідальними особами, які розробили документацію.

3. Рішення про затвердження науково-проектної документації у сфері охорони культурної спадщини має містити:

назву об'єкта дослідження;

місцезнаходження (місце розташування)

опис меж територій, у разі якщо науково-проектна документація у сфері охорони культурної спадщини їх визначає;

опис обмежень у використанні.

Невід'ємною складовою науково-проектної документації, якою встановлюються обмеження у використанні земель, є проекти землеустрою щодо організації і встановлення меж територій природно-заповідного фонду та іншого природоохоронного призначення, оздоровчого, рекреаційного, історико-культурного, лісогосподарського призначення, земель водного фонду та водоохоронних зон, обмежень у використанні земель та їх режимоутворюючих об'єктів. За відсутності зазначеного проекту землеустрою науково-проектна документація, яка встановлює обмеження у використанні земель, не може бути затверджена. Протягом десяти робочих днів з дня затвердження науково-проектної документації орган, який її затвердив, має забезпечити подання заяви про внесення встановлених науково-проектною

документації обмежень у використанні земель, до Державного земельного кадастру.

4. Замовником науково-проектної документації у сфері охорони культурної спадщини є:

виконавчий орган сільської, селищної, міської ради, на території якої розташована пам'ятка, власники пам'яток чи уповноважені ним особи – щодо науково-проектної документації із визначення: режиму використання пам'ятки (частини пам'ятки); меж і режимів використання території пам'ятки; зон охорони пам'ятки;

орган охорони культурної спадщини за поданням якого територію оголошено охоронюваною археологічною територією – щодо науково-проектної документації із визначення меж і режимів використання охоронюваної археологічної території;

фізичні та/або юридичні особи, які здійснили підготовку і подання клопотання про оголошення комплексу (ансамблю) пам'яток історико-культурним заповідником або території історико-культурною заповідною територією - щодо плану організації території історико-культурного заповідника, плану організації історико-культурної заповідної території;

адміністрація історико-культурного заповідника або орган охорони культурної спадщини, до сфери управління якого віднесений історико-культурний заповідник - щодо науково-проектної документації із визначення меж і режимів використання зон охорони історико-культурного заповідника;

орган, який забезпечує дотримання режиму історико-культурної заповідної території – щодо науково-проектної документації із визначення меж і режимів використання зон охорони історико-культурної заповідної території.

виконавчий орган сільської, селищної, міської ради – щодо науково-проектної документації із визначення меж і режимів історичних ареалів;

центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини – щодо науково-проектної документації із визначення меж історичних ареалів;

органи охорони культурної спадщини, на території якого розташований об'єкт всесвітньої спадщини, фізичні та/або юридичні особи, які ініціювали номінування об'єкта всесвітньої спадщини - щодо науково-проектної документації із визначення меж об'єкта всесвітньої спадщини;

центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини, орган управління об'єктом всесвітньої спадщини, орган охорони культурної спадщини на території яких розташований об'єкт всесвітньої спадщини, фізичні та/або юридичні особи, які ініціювали номінування об'єкта всесвітньої спадщини – щодо науково-проектної документації із визначення меж і режимів використання буферної зони об'єкта всесвітньої спадщини;

центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини, орган управління об'єктом всесвітньої спадщини - щодо науково-проектної документації із визначення режимів використання об'єкта всесвітньої спадщини.

5. Розробниками науково-проектної документації у сфері охорони культурної спадщини є науково-проектні чи науково-дослідні організації, які відповідають кваліфікаційним вимогам, визначеним Кабінетом Міністрів України.»;

23) частину першу статті 35 викласти в такій редакції:

«1. Проведення археологічних розвідок, розкопок, а також дослідження решток життєдіяльності людини, що містяться під земною поверхнею, під водою, здійснюються за дозволом центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини.

Дозволи на проведення археологічних розвідок, розкопок надаються за умови дотримання виконавцем робіт вимог охорони культурної спадщини та наявності у нього необхідного кваліфікаційного документа, виданого кваліфікаційною радою.

Кваліфікаційні документи видаються кваліфікаційною радою - колегіальним, незалежним органом, відповідальним за фаховий рівень виконавця робіт. Порядок формування та діяльності кваліфікаційної ради затверджується Кабінетом Міністрів України. До складу кваліфікаційної ради входять відповідні фахівці наукових установ, вищих навчальних закладів, громадських організацій.

Дозволи на проведення дослідження решток життєдіяльності людини, що містяться під землею поверхнею, під водою на території місць бойових дій, місць загибелі бойових кораблів, морських та річкових суден, місць поховань померлих та померлих (загиблих) військовослужбовців (у тому числі іноземців), які загинули у війнах, внаслідок депортації та політичних репресій на території України, надаються згідно з програмами, погодженими з органом охорони культурної спадщини органу виконавчої влади Автономної Республіки Крим; обласних, Київської та Севастопольської міських державних адміністрацій»;

24) статтю 36 викласти в такій редакції:

«Стаття 36. Припинення земляних робіт у разі виявлення знахідки археологічного або історичного характеру

1. Якщо під час проведення будь-яких земляних робіт виявлено знахідку археологічного або історичного характеру, виконавець робіт зобов'язаний зупинити їх подальше ведення і протягом однієї доби повідомити про це замовника робіт та відповідний орган охорони культурної спадщини, на території якого проводяться земляні роботи. Замовник робіт має забезпечити проведення археологічних досліджень цієї території.

2. Земляні роботи можуть бути відновлені лише після завершення археологічних досліджень відповідної території, про що замовник робіт повідомляє у 10-денний строк до початку відновлення земляних робіт центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини з додаванням до повідомлення звіту про результати проведених археологічних досліджень, який засвідчує відсутність на досліджуваній території об'єктів культурної спадщини, в тому числі об'єктів археологічної спадщини, які не можуть бути переміщені (перенесені) на інше місце без втрати їх цінності з археологічного, естетичного, етнологічного, історичного, архітектурного, мистецького, наукового чи художнього погляду та збереження своєї автентичності.

У разі, якщо за результатами проведених археологічних досліджень відповідно до звіту про результати проведених археологічних досліджень встановлено наявність на досліджуваній території об'єктів культурної спадщини, в тому числі об'єктів археологічної спадщини, які не можуть бути переміщені (перенесені) на інше місце без втрати їх цінності з археологічного, естетичного, етнологічного, історичного, архітектурного, мистецького, наукового чи художнього погляду та збереження своєї автентичності, замовник та дослідник археологічної спадщини, який проводив дослідження, негайно повідомляє центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини з додаванням до повідомлення звіту про результати проведених археологічних досліджень.

У випадку, зазначеному в абзаці другому частини другої цієї статті, на території в межах 500 метрів навколо виявленої знахідки археологічного або історичного характеру, забороняється проведення будівельних робіт до вирішення питання занесення об'єкта культурної спадщини до Реєстру. Право на початок виконання будівельних робіт на цій ділянці припиняється, а дозвіл на виконання будівельних робіт анулюється відповідним органом державного архітектурно-будівельного контролю за поданням центрального органу

виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини.

Після занесення пам'ятки культурної спадщини до Реєстру подальша забудова території в межах території пам'ятки культурної спадщини та її зони охорони здійснюється з урахуванням вимог цього Закону.»;

25) у статті 37-2 частину другу викласти в такій редакції:

«2. Межі території об'єкта всесвітньої спадщини і його буферної зони позначаються відповідними знаками, форма та порядок встановлення яких визначаються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони культурної спадщини. Межі території об'єкта всесвітньої спадщини визначаються в номінаційному досьє. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини протягом місяця з дня включення об'єкта культурної спадщини до Списку всесвітньої спадщини ЮНЕСКО забезпечує передачу відомостей про встановлені межі об'єкта всесвітньої спадщини до Державного земельного кадастру та до органу, відповідального за ведення містобудівного кадастру як відомості про обмеження у використанні земель.

Режими використання об'єкта всесвітньої спадщини визначаються науково-проектною (науково-дослідною) документацією із визначення режимів використання об'єкта всесвітньої спадщини за результатом проведених досліджень, яка затверджується центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони культурної спадщини.»;

26) в абзаці першому частини другої статті 37-3 слова «забезпечує формування державної політики» замінити на «реалізує державну політику»;

27) у частині першій статті 37-4 пункти 3) та 4) викласти в такій редакції:

«3) здійснення нагляду за виконанням будь-яких робіт на об'єкті всесвітньої спадщини, його території, в буферній зоні та інформування

центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю), про загрозу видатній універсальній цінності об'єкта всесвітньої спадщини;

4) проведення моніторингу стану збереження об'єкта всесвітньої спадщини та його буферної зони та призначення охоронних заходів у разі необхідності;»;

28) доповнити Розділом VI-II такого змісту:

«Розділ VI-II. ОСОБЛИВОСТІ НАДАННЯ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПОСЛУГ У СФЕРІ ОХОРОНИ КУЛЬТУРНОЇ СПАДЩИНИ

Стаття 37 - 7 Загальні засади надання адміністративних послуг у сфері охорони культурної спадщини, в тому числі видачі документів дозвільного характеру

1. З метою забезпечення охорони об'єктів культурної спадщини, захисту традиційного характеру середовища у сфері охорони культурної спадщини запроваджена система надання органами охорони культурної спадщини адміністративних послуг, а також видачі документів дозвільного характеру (далі – адміністративні послуги у сфері охорони культурної спадщини).

Місцем надання адміністративної послуги – є місце розташування щойно виявленого об'єкта культурної спадщини, території пам'ятки, історико-культурного заповідника, історико-культурної заповідної території, охоронюваної археологічної території, зони охорони, історичного ареалу, де плануються проводити роботи, чи з якими вчиняються дії, для яких відповідно до цього Закону встановлені адміністративні послуги у сфері охорони культурної спадщини.

2. Погодженню підлягають:

1) містобудівні, архітектурні, ландшафтні перетворення, будівельні,

меліоративні, шляхові, земляні роботи на території пам'яток, об'єктів всесвітньої спадщини, історико-культурних заповідників, історико-культурних заповідних територіях, охоронюваних археологічних територіях, у зонах охорони, буферних зонах, в історичних ареалах населених місць;

2) приватизація, відчуження, а також передача власником пам'ятки (її частини) або уповноваженим ним органом у володіння, користування чи управління іншій юридичній або фізичній особі.

3. Дозволи видаються на:

1) виконання робіт на пам'ятках, щойно виявлених об'єктах культурної спадщини,

2) переміщення (перенесення в інше місце) пам'яток;

3) проведення археологічних розвідок, розкопок, підводних археологічних досліджень;

4) дослідження решток життєдіяльності людини, що містяться під землею поверхнею, під водою.

У разі розташування щойно виявленого об'єкта, пам'ятки на території зони охорони, буферній зоні, охоронюваній археологічній території для проведення робіт необхідно отримати дозвіл відповідного органу охорони культурної спадщини. Отримання погодження органу охорони культурної спадщини, передбаченого пунктом 1 частини другої цієї статті, такі роботи не потребують.

4. Надання адміністративних послуг у сфері охорони культурної спадщини базується на таких основних принципах:

1) захист прав, законних інтересів суспільства, територіальних громад та громадян, охорона культурної спадщини;

2) прозорість процедури надання адміністративної послуги;

3) єдності методології;

4) додержання рівності прав суб'єктів господарювання;

5) надання адміністративної послуги у сфері охорони культурної

спадщини за заявницьким принципом.

5. Суб'єктом надання адміністративних послуг у сфері охорони культурної спадщини:

1) центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини,

щодо погоджень:

містобудівних, архітектурних, ландшафтних перетворень, будівельних, меліоративних, шляхових, земляних робіт на території об'єктів всесвітньої спадщини, історико-культурних заповідників, історико-культурних заповідних територіях, в буферних зонах об'єктів всесвітньої спадщини;

містобудівних, архітектурних чи ландшафтних перетворень, будівельних, меліоративних, шляхових, земляних робіт на території пам'ятки національного значення, в межах зон охорони, історичних ареалів, визначених відповідно до частин 2 та 5 статті 32 цього Закону;

приватизація, відчуження, а також передача власником або уповноваженим ним органом у володіння, користування чи управління іншій юридичній або фізичній особі пам'яток національного значення (їх частин).

та дозволів:

на виконання робіт на пам'ятках національного значення; щойно виявлених об'єктах культурної спадщини, пам'ятках, розташованих на території об'єктів всесвітньої спадщини, в буферній зоні;

на переміщення (перенесення в інше місце) пам'яток;

на проведення археологічних розвідок, розкопок, підводних археологічних досліджень;

на дослідження решток життєдіяльності людини, що містяться під землею поверхнею, під водою;

2) спеціальний виконавчий орган з питань охорони культурної спадщини за місцем надання адміністративної послуги щодо погоджень та дозволів, не передбачених пунктом 1 частини 5 цієї статті;

3) орган виконавчої влади Автономної Республіки Крим, обласна, Київська та Севастопольська міські державні адміністрації, у разі відсутності за місцем надання адміністративної послуги спеціального виконавчого органу з питань охорони культурної спадщини щодо погоджень та дозволів, не передбачених пунктом 1 частини 5 цієї статті.

6. Суб'єктом звернення за наданням адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини (далі – заявник) є:

1) замовник робіт, для яких цим законом передбачено проходження дозвільної (погоджувальної) процедури, або уповноважена ним особа;

2) дослідник археологічної спадщини - щодо надання дозволу на проведення археологічних розвідок, розкопок, підводних археологічних досліджень ;

3) юридична особа, діяльність якої пов'язана з дослідженням решток життєдіяльності людини, що міститься під земною поверхнею, під водою та має відповідний досвід у цій сфері не менше двох років - щодо надання дозволу на дослідження решток життєдіяльності людини, що містяться під земною поверхнею, під водою;

4) власник пам'ятки (її частини) або уповноважена ним особа – щодо погодження приватизації, відчуження пам'ятки культурної спадщини, передачі її у володіння, користування чи управління іншій юридичній або фізичній особі; отримання дозволу на переміщення (перенесення в інше місце) пам'ятки;

7. Заявники, які отримали адміністративну послугу з надання дозволу на проведення археологічних розвідок, розкопок, підводних археологічних досліджень, а також досліджень решток життєдіяльності людини, що містяться під земною поверхнею, під водою зобов'язані надати суб'єкту звернення короткий звіт про проведені польові археологічні дослідження/ дослідження решток життєдіяльності людини, що містяться під земною поверхнею, під водою до суб'єкта надання адміністративної послуги не

пізніше одного місяця після того, як сплив строк дії дозволу.

8. При наданні адміністративних послуг у сфері охорони культурної спадщини, в тому числі видачі документів дозвільного характеру, принцип мовчазної згоди не застосовується.

9. Надання адміністративних послуг у сфері охорони культурної спадщини здійснюється за допомогою електронної системи за виключенням тих, які становлять державну таємницю. Надання адміністративних послуг у сфері охорони культурної спадщини, які становлять державну таємницю, здійснюється виключно у паперовій формі з дотриманням вимог Закону України "Про державну таємницю".

10. Адміністративні послуги у сфері охорони культурної спадщини надаються безоплатно.

Стаття 37 - 8 Строки надання адміністративних послуг у сфері охорони культурної спадщини

1. Граничний строк надання адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини складає 30 робочих днів з дня подання заявником відповідних документів. За рішенням суб'єкта надання адміністративної послуги, у разі необхідності розгляду поданих документів на засіданні консультативно-дорадчих органів суб'єкта надання адміністративної послуги, строк може бути продовжений, але не більше ніж на 15 робочих днів про що повідомляється заявника.

2. Строк дії погоджень та дозволів необмежений за виключенням дозволу на проведення археологічних розвідок, розкопок, підводних археологічних досліджень, а також досліджень решток життєдіяльності людини, що містяться під землею поверхнею, під водою, який діє до кінця календарного року, в якому його отримано.

3. Отримання погоджень та дозволів, строк дії яких закінчився здійснюється за процедурою, передбаченою цим розділом.

Стаття 37 - 9 Подання документів для отримання адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини та отримання результатів їх

розгляду

1. Документи для отримання адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини подаються до суб'єкта надання відповідної послуги за вибором заявника (якщо інше не визначено цим Законом):

1) в електронній формі через електронний кабінет або іншу державну інформаційну систему, інтегровану з електронним кабінетом, користувачами якої є суб'єкт звернення та суб'єкт надання відповідної послуги;

2) у паперовій формі особисто заявником або уповноваженою ним особою (у тому числі через центри надання адміністративних послуг) або поштовим відправленням з описом вкладення.

2. Подання та отримання документів щодо об'єктів, на які поширюється дія Закону України "Про державну таємницю", здійснюються в паперовій формі з дотриманням вимог Закону України "Про державну таємницю".

3. Документи, що подаються для отримання адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини, повинні відповідати таким вимогам:

1) документи мають викладатися державною мовою;

2) текст документів має бути розбірливим (написаний машинодруком або від руки друкованими літерами);

3) документи не повинні містити підчищення або дописки, закреслені слова та інші виправлення, не обумовлені в них, орфографічні та арифметичні помилки, заповнюватися олівцем, а також містити пошкодження, які не дають змоги однозначно тлумачити їх зміст;

4) документи в електронній формі мають бути оформлені згідно з вимогами, визначеними законодавством.

4. Якщо документи подаються особисто, заявник пред'являє документ, що посвідчує його особу відповідно до Закону України "Про Єдиний державний демографічний реєстр та документи, що підтверджують

громадянство України, посвідчують особу чи її спеціальний статус". У разі якщо заявником є іноземець або особа без громадянства, документом, що посвідчує особу такого заявника, є національний, дипломатичний чи службовий паспорт іноземця або інший документ, що посвідчує особу.

У разі подання документів представником власника (співвласників) об'єкта нерухомого майна заявник додатково пред'являє документ, що засвідчує його повноваження.

Документ, що засвідчує повноваження представника, виданий відповідно до законодавства іноземної держави, повинен бути легалізований (консульська легалізація чи проставлення апостиля) в установленому законодавством порядку, якщо інше не встановлено міжнародними договорами України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

Документ, що засвідчує повноваження представника, викладений іноземною мовою, повинен бути перекладений на державну мову із засвідченням вірності перекладу з однієї мови на іншу або підпису перекладача в установленому законодавством порядку.

5. Заявник несе відповідальність за відповідність копій поданих документів в електронній формі оригіналам таких документів у паперовій формі. Такі копії засвідчують кваліфікованим електронним підписом заявника.

6. Подання документів з порушенням вимог, визначених цією статтею, є підставою для залишення таких документів без розгляду та повернення їх заявнику, про що повідомляється заявник у строк, що не перевищує строк, передбачений для розгляду відповідних документів.

7. Інформація та документи, надіслані заявниками в електронній формі через електронний кабінет або іншу державну інформаційну систему, інтегровану з електронною системою, для отримання послуг, визначених цим Законом, вважаються отриманими у день їх надходження, а у разі подання такої інформації та документів у неробочий час

робочого дня, неробочий день, святковий або вихідний день - у перший робочий день, наступний за днем їх подання.

8. Доступ заявника до результатів адміністративних та інших визначених цим Законом послуг, що надаються за допомогою електронної системи, здійснюється через:

1) портал електронної системи в порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України в Порядку ведення електронної системи;

2) електронний кабінет (у разі його наявності);

3) іншу державну інформаційну систему, користувачами якої є суб'єкт звернення та суб'єкт надання відповідної адміністративної послуги, - у разі подання документів для отримання адміністративних та інших визначених цим Законом послуг з використанням такої системи.

Результати адміністративних та інших визначених цим Законом послуг, що надаються з використанням електронної системи, за зверненням заявника надаються у паперовій формі.

9. Направлення судових рішень, які тягнуть за собою зміну відомостей в електронній системі, та про заборону (скасування заборони) вчинення дій уповноваженими органами охорони культурної спадщини може здійснюватися шляхом електронної інформаційної взаємодії між електронною системою та Єдиним державним реєстром судових рішень у порядку, визначеному центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони культурної спадщини спільно з Державною судовою адміністрацією України. Такі відомості підлягають внесенню до електронної системи відповідним органом не пізніше наступного робочого дня з дня отримання відповідного судового рішення.

Стаття 37 - 10 Перелік документів, необхідних для отримання адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини

1. Для отримання адміністративної послуги у сфері охорони

культурної спадщини подається заява до якої додається:

1) проектна документація на будівництво, якщо вид перетворень передбачає складання такої документації, або інший вид документації, який передбачений для цього виду робіт - для отримання погодження містобудівних, архітектурних, ландшафтних перетворень, будівельних, меліоративних, шляхових, земляних робіт;

2) попередній охоронний договір для отримання погодження приватизації пам'ятки (її частини);

3) наукова - проектна документація на виконання робіт із консервації, реставрації, реабілітації, музеєфікації, ремонту та пристосування на пам'ятках культурної спадщини, об'єктах культурної спадщини – для отримання дозволу на виконання робіт на пам'ятках, щойно виявлених об'єктах культурної спадщини;

4) обґрунтування неможливості збереження пам'ятки на місці, або обґрунтування необхідності її перенесення; науково - проектна документація на перенесення пам'ятки; фотофіксація місця перенесення (переміщення) пам'ятки; згода на перенесення (переміщення) пам'ятки власника або уповноваженого ним органу (особи) та власника (користувача) земельної ділянки або уповноваженого ним органу (особи), на яку планується перенести (перемістити) пам'ятку для отримання дозволу на переміщення (перенесення в інше місце пам'яток;

5) кваліфікаційний документ – для отримання дозволу на проведення археологічних розвідок, розкопок, підводних археологічних досліджень;

6) програма досліджень решток, життєдіяльності людини, що міститься під земною поверхнею, під водою - для отримання дозволу на дослідження решток, життєдіяльності людини, що міститься під земною поверхнею, під водою.

2. Для забезпечення інформування Комітету всесвітньої спадщини ЮНЕСКО замовником містобудівних перетворень додатково до

документів, зазначених в частині першій цієї статті, подається:

- 1) стисла характеристика містобудівного перетворення (функціональне призначення, обґрунтування місця розміщення, запланована дата початку робіт, основні техніко-економічні показники (площа, об'єм, загальна висота в метрах від рівня денної поверхні землі, а також згідно з Балтійською системою висот до вищої точки споруди, кадастровий план відповідної земельної ділянки));
- 2) опис буферної зони в межах п'ятиса метрів навколо запланованого містобудівного перетворення;
- 3) оцінка впливу на видатну універсальну цінність об'єкта всесвітньої спадщини, у тому числі з візуальним 3D-моделюванням;
- 4) результати попередніх інженерних, геологічних, архівних, археологічних досліджень, результати обстежень, пов'язаних з територією запланованого містобудівного перетворення (за наявності);
- 5) відомості про проведені консультації з громадськістю щодо запланованого містобудівного перетворення (за наявності);
- 6) відображення локації об'єкта на топографічній карті території об'єкта всесвітньої спадщини та його буферної зони.

Для забезпечення інформування Комітету всесвітньої спадщини ЮНЕСКО документи надаються у чотирьох примірниках, два з яких складено українською мовою, два - англійською або французькою мовою, в письмовій формі та на електронних носіях.

3. Форми заяв на надання адміністративних послуг та форма короткого звіту про польові археологічні дослідження / дослідження решток життєдіяльності людини, що містяться під земною поверхнею, під водою затверджуються центральним органом виконавчої влади, що формує державну політику у сфері охорони культурної спадщини.

Стаття 37 - 11 Зупинення розгляду документів, поданих для надання адміністративної послуги

1. Підставою для зупинення розгляду документів, поданих

для надання адміністративної послуги є:

1) необхідність інформування Комітету всесвітньої спадщини ЮНЕСКО у передбачених цим Законом випадках;

2) необхідність отримання висновків органу охорони культурної спадщини, органу управління об'єкта всесвітньої спадщини, адміністрації історико-культурного заповідника (історико-культурної заповідної території), якщо надання таких висновків передбачено цим законом або без нього неможливо визначити відповідність запланованих робіт встановленим чи визначеним цим законом режимам використання;

3) неподання або подання не в повному обсязі документів для надання адміністративної послуги.

2. Зупинення розгляду документів, з підстав непередбачених цією статтею не допускається.

3. Розгляд документів зупиняється протягом 10 робочих днів з дня надходження документів.

Розгляд документів, зупинених на підставі пункту першого частини першої цієї статті, зупиняється на строк отримання відповіді Комітету всесвітньої спадщини ЮНЕСКО, але не більше ніж на строк, що становить шість місяців.

Розгляд документів, зупинених на підставі пункту другого частини першої цієї статті, зупиняється на строк що становить 20 робочих днів з дати їх зупинення. В цьому випадку суб'єкт надання адміністративних послуг в межах встановленого строку самостійно вживає заходів щодо отримання висновку або відповіді Комітету всесвітньої спадщини ЮНЕСКО без залучення суб'єкта звернення.

Орган охорони культурної спадщини, орган управління об'єкта всесвітньої спадщини, адміністрації історико-культурного заповідника (історико-культурної заповідної території) уповноважені на надання висновку зобов'язані його надати на запит суб'єкта надання адміністративної послуги у строк що не перевищує 10 робочих днів з дати отримання відповідного запиту.

4. Повідомлення про зупинення розгляду документів, поданих для надання адміністративної послуги із зазначенням підстав для зупинення направляється суб'єкту звернення у день зупинення через електронний кабінет або у разі його відсутності, оприлюднюються на порталі електронної системи.

5. У разі отримання необхідної інформації або закінчення строків для їх отримання, передбачених частиною третьою цієї статті, строк розгляду документів, поданих для надання адміністративної послуги, поновлюється.

6. У разі поновлення строку розгляду документів обчислення строку розгляду документів, поданих для надання адміністративної послуги, починається з дня отримання документів, необхідних для усунення підстав зупинення.

Стаття 37 - 12 Відмова у наданні адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини

1. Підставами для відмови у наданні адміністративної послуги в сфері охорони культурної спадщини є:

1) невідповідність документів вимогам Конституції, законів України;

2) виявлення в документах, поданих суб'єктом звернення, недостовірних відомостей;

3) неусунення причин, що були підставою для попередньої відмови у наданні адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини;

4) висновок органу управління об'єкта всесвітньої спадщини, Комітету всесвітньої спадщини ЮНЕСКО про негативний вплив на універсальну цінність об'єкта всесвітньої спадщини за наслідками реалізації проектів та робіт, що потребують надання погоджень, дозволів органами охорони культурної спадщини відповідно до цього Закону;

5) наявність загроз руйнування або пошкодження об'єктів культурної спадщини, пам'яток, порушення традиційного характеру середовища за наслідками реалізації проектів та робіт, що потребують надання погоджень, дозволів органами охорони культурної спадщини відповідно до цього Закону;

6) невідповідність запланованих робіт визначеним або встановленим відповідно до цього Закону режимам використання об'єктів всесвітньої спадщини, пам'яток, їх територій, зон охорони, буферних зон, охоронюваних археологічних територій, історичних ареалів, історико-культурних заповідників (історико-культурних заповідних територій);

7) наявність в науково-проектній документації на консервацію, реставрацію, реабілітацію, музеєфікацію, ремонт, пристосування пам'яток пропозицій та рішень, реалізація яких може призвести до часткового або повного зникнення характерних властивостей об'єкта культурної спадщини, що становлять його історико-культурну цінність, на підставі якої цей об'єкт визнаний пам'яткою – щодо погодження робіт на пам'ятках;

8) недостатня обґрунтованість мети проведення археологічних розвідок, розкопок, а також досліджень решток життєдіяльності людини, що містяться під земною поверхнею, під водою - щодо надання дозволу на проведення археологічних розвідок, розкопок, підводних археологічних досліджень, досліджень решток, життєдіяльності людини, що міститься під земною поверхнею, під водою;

9) неможливості проведення археологічних досліджень, а також досліджень решток життєдіяльності людини, що містяться під земною поверхнею, під водою на території незалежних від волі дослідника археологічної спадщини - щодо надання дозволу на проведення археологічних розвідок, розкопок, підводних археологічних досліджень, досліджень решток, життєдіяльності людини, що міститься під земною поверхнею, під водою;

10) неподання або подання не в повному обсязі дослідником археологічної спадщини наукового звіту дослідника археологічної спадщини

про виконані в попередньому польовому сезоні археологічні роботи, якщо такі роботи проводились - щодо надання дозволу на проведення археологічних розвідок, розкопок, підводних археологічних досліджень;

11) непередача археологічних предметів, виявлених під час археологічних досліджень, до музеїв, визначених в дозволі на проведення археологічних розвідок, розкопок, підводних археологічних досліджень - щодо дозволу на проведення археологічних розвідок, розкопок, підводних археологічних досліджень, досліджень решток, життєдіяльності людини, що міститься під землею поверхнею, під водою;

12) відсутність охоронного договору або невиконання власником чи уповноваженою ним особою встановлених або визначених режимів використання пам'ятки, умов охоронного договору – щодо погодження приватизації, відчуження, передачі у володіння, користування чи управління іншій юридичній або фізичній особі пам'ятки культурної спадщини (її частини);

13) фактичне виконання або початок виконання робіт до отримання в установленому порядку дозволу, погодження, передбаченого цим Законом.

2. Відмова у наданні адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини з підстав, не передбачених цією статтею, не допускається.

3. Повідомлення про відмову в наданні адміністративної послуги із зазначенням виключного переліку підстав для відмови направляється заявнику у день відмови через електронний кабінет або у разі його відсутності, оприлюднюються на порталі електронної системи.

4. У разі відмови в наданні адміністративної послуги, документи повертаються (видаються, надсилаються поштовим відправленням) заявнику не пізніше наступного робочого дня з дня надходження від нього заяви про їх повернення.

5. Після усунення причин, що були підставою для відмови, заявник може повторно подати документи.

6. При повторному розгляді документів не допускається відмова у наданні адміністративної послуги з причин, раніше не зазначених у повідомленні заявника (за винятком неусунення чи усунення не в повному обсязі заявником причин, що стали підставою для попередньої відмови).

7. Подання заявником після усунення причин, що були підставою для відмови, документів із змінами, що не стосуються зауважень суб'єкта надання адміністративних послуг, не вважається повторним поданням документів і розглядається в порядку, передбаченим цим розділом.

Стаття 37 - 13 Надання адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини

1. Надання адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини проводиться на підставі документів, що подаються заявником.

2. Порядок надання адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини включає наступні етапи:

1) подання документів для надання адміністративної послуги у порядку, передбаченому цим розділом;

2) прийом документів за описом;

3) перевірку документів на наявність підстав для зупинення або відмови в наданні адміністративної послуги;

4) прийняття рішення про надання адміністративної послуги ;

5) повідомлення суб'єкта звернення про надання адміністративної послуги;

3. Повідомлення суб'єкта звернення про надання адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини направляється заявнику у день прийняття рішення через електронний кабінет або, у разі його відсутності, оприлюднюються на порталі електронної системи.

4. За наявністю підстав, визначених цим Законом, документ дозвільного характеру може бути зупинений або анульований.

5. Порядок надання адміністративних послуги у сфері охорони культурної спадщини визначається Кабінетом Міністрів України за поданням центрального органу виконавчої влади, що формує державну політику у сфері охорони культурної спадщини.

Стаття 37 - 14 Зупинення дії та анулювання дозвільного документу

1. Суб'єкт надання адміністративної послуги зупиняє дію дозвільного документу за наявності однієї із наступних підстав:

- 1) за зверненням суб'єкта звернення через електронний кабінет;
- 2) встановлення факту надання заявником в поданих документах недостовірної інформації;
- 3) здійснення заявником під час реалізації отриманих погоджень, дозволів порушень виду та характеру виду робіт, передбаченого цим дозволом чи погодженням або вимог законодавства у сфері охорони культурної спадщини, встановлених органом охорони культурної спадщини під час здійснення заходів державного контролю у сфері охорони культурної спадщини;
- 4) зміна в установленому порядку меж та режиму використання буферної зони, внаслідок чого видані погодження та дозволи потребуватимуть висновку органу управління об'єктом всесвітньої спадщини щодо оцінки впливу запланованих перетворень на універсальну цінність об'єкта всесвітньої спадщини – щодо погоджень та дозволів на проведення робіт в буферній зоні.

Повідомлення про зупинення дії дозвільного документу із зазначенням підстав зупинення та строку для їх усунення направляється суб'єкту звернення у день зупинення через електронний кабінет або, у разі його відсутності, оприлюднюються на порталі електронної системи.

2. Поновлення дії дозвільного документу, зупиненого на підставі, що визначена пунктами другим та третім частини першої цієї статті, в межах строку дії такого дозволу здійснюється суб'єктом надання відповідної

адміністративної послуги за умови усунення причин, що стали підставою зупинення дії документа дозвільного характеру.

У разі відмови заявника від усунення причин, що стали підставою зупинення дії документа дозвільного характеру або його бездіяльності протягом встановленого суб'єктом надання відповідної адміністративної послуги строку, дія дозвільного документу анулюється.

Поновлення дії дозвільного документу, зупиненого на підставі пункту четвертого частини першої цієї статті, здійснюється на наступний день після отримання висновку органу управління об'єктом всесвітньої спадщини про відсутність негативного впливу запланованих перетворень на універсальну цінність об'єкта всесвітньої спадщини.

Якщо органом управління об'єктом всесвітньої спадщини надано висновок про негативний вплив запланованих перетворень на універсальну цінність об'єкта всесвітньої спадщини, видані погодження та дозволи на проведення робіт в буферній зоні, якщо вони не завершені, анулюються суб'єктом надання адміністративних послуг.

3. Документ дозвільного характеру може бути анульований суб'єктом надання адміністративної послуги, який видав такий документ, у разі:

1) звернення заявника із заявою про анулювання документа дозвільного характеру;

2) наявність в Єдиному державному реєстрі юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань відомостей про припинення юридичної особи заявника шляхом злиття, приєднання, поділу, перетворення та ліквідації;

3) наявність в Єдиному державному реєстрі юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань відомостей про припинення підприємницької діяльності заявника фізичної особи - підприємця.

4) скасування рішення суб'єкта надання адміністративної послуги у

порядку, визначеному цим Законом;

5) у випадках, передбачених частиною другою цієї статті;

6) у випадках, передбачених абзацом другим частини другої статті 36 цього Закону, щодо погоджень містобудівних, архітектурних, ландшафтних перетворень, меліоративних, шляхових, земляних робіт, наданих в межах земельної ділянки в межах 500 метрів навколо виявленої знахідки археологічного або історичного характеру.

Повідомлення про анулювання дозвільного документу із зазначенням підстав анулювання направляється заявнику в день прийняття рішення у день зупинення через електронний кабінет або, у разі його відсутності, оприлюднюються на порталі електронної системи та у разі анулювання дозволу на роботи на пам'ятках, погодження містобудівного перетворення суб'єкт надання відповідної адміністративної послуги повідомляє орган державного архітектурно-будівельного контролю, який забезпечує прийняття в експлуатацію закінчених будівництвом об'єктів.

4. Суб'єкт надання адміністративної послуги, який видав документ дозвільного характеру, може звернутись до адміністративного суду з позовом про застосування заходу реагування у виді анулювання документа дозвільного характеру з підстав, визначених Законом України «Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності».

5. Зупинення, поновлення дії та анулювання документу дозвільного характеру здійснюється у визначеному Кабінетом Міністрів України Порядку надання адміністративних послуг у сфері охорони культурної спадщини.

Стаття 37 - 15 Порядок оскарження рішень, дій або бездіяльності суб'єктів надання адміністративних послуг у сфері охорони культурної спадщини

1. Рішення, дії або бездіяльність суб'єкта надання адміністративної послуги можуть бути оскаржені до центрального органу

виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини або до суду.

2. Рішення, дії або бездіяльність суб'єкта надання адміністративної послуги можуть бути оскаржені протягом 60 календарних днів з дня прийняття рішення, що оскаржується, або з дня, коли особа дізналася чи могла дізнатися про порушення її прав відповідною дією чи бездіяльністю.

3. Строк розгляду та вирішення скарги складає 30 календарних днів.

4. У разі якщо розгляд та вирішення скарги потребують перевірки суб'єкта надання адміністративної послуги, а також залучення скаржника чи інших осіб, центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини може встановити інші строки розгляду та вирішення скарги, повідомивши про це скаржника. При цьому загальний строк розгляду та вирішення скарги не може перевищувати 45 календарних днів.

5. Днем подання скарги вважається день її фактичного отримання центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини через електронний кабінет.

6. У разі якщо останній день строку для подання скарги, зазначеного в частині п'ятій цієї статті, припадає на вихідний або святковий день, останнім днем строку вважається перший робочий день, що настає за вихідним або святковим днем.

7. Скарга на рішення, дії або бездіяльність суб'єкта надання адміністративної послуги подається особою, яка вважає, що її права порушено та має містити:

1) повне найменування (ім'я) скаржника, його місце проживання чи перебування (для фізичних осіб) або місцезнаходження (для юридичних осіб),

а також найменування (ім'я) представника скаржника, якщо скарга подається представником;

2) зміст оскаржуваного рішення, дій чи бездіяльності та норми законодавства, порушені на думку скаржника;

3) викладення обставин, якими скаржник обґрунтовує свої вимоги;

4) відомості про наявність чи відсутність судового спору з порушеного у скарзі питання, що може мати наслідком скасування оскаржуваного рішення;

5) електронний підпис скаржника або його представника із зазначенням дати складення скарги.

До скарги додаються засвідчені в установленому порядку копії документів, що підтверджують факт порушення прав скаржника (за наявності), а також якщо скарга подається представником скаржника - довіреність чи інший документ, що підтверджує повноваження такого представника, або копія такого документа, засвідчена в установленому порядку.

Якщо скарга на рішення, дії або бездіяльність суб'єкта надання адміністративної послуги подається представником скаржника, до такої скарги додається довіреність чи інший документ, що підтверджує його повноваження, або копія такого документа, засвідчена в установленому порядку.

8. За результатами розгляду скарги центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини приймає мотивоване рішення про:

1) відмову в задоволенні скарги;

2) задоволення (повне чи часткове) скарги шляхом прийняття рішення про:

а) скасування рішення суб'єкта надання адміністративної послуги;

б) направлення обов'язкового до виконання припису суб'єкту надання адміністративної послуги про повторний розгляд документів, за результатами

розгляду яких прийнято рішення про відмову у наданні адміністративної послуги;

в) направлення обов'язкового до виконання припису суб'єкту надання адміністративної послуги про виправлення технічної помилки, допущеної суб'єктом надання адміністративної послуги.

Рішення, прийняте за результатами розгляду скарги, надсилається скажнику протягом трьох робочих днів з дня його прийняття через електронний кабінет.

9. Рішення, передбачене підпунктом а) пункту 2 частини восьмої цієї статті, виконуються не пізніше наступного робочого дня з дати прийняття такого рішення.

Рішення, передбачені підпунктами б) та в) пункту 2 частини восьмої цієї статті, виконуються суб'єктом надання адміністративної послуги не пізніше п'яти робочих днів з дати прийняття такого рішення.

Для виконання таких рішень повторне подання документів не вимагаються.

10. У задоволенні скарги відмовляється якщо:

- 1) скарга оформлена без дотримання вимог, визначених цією статтею;
- 2) у разі наявності інформації про судові рішення або ухвалу про відмову позивача від позову з такого самого предмета спору, про визнання позову відповідачем або затвердження мирової угоди сторін;
- 3) у разі наявності інформації про судові провадження у зв'язку із спором між тими самими сторонами, з такого самого предмета і тієї самої підстави;
- 4) скарга подана особою, яка не має на це повноважень;
- 5) закінчився встановлений законом строк подачі скарги;
- 6) розгляд питань, порушених у скарзі, не належить до компетенції органу;
- 7) рішення, що оскаржується, прийняте відповідно до законодавства.

11. Порядок розгляду скарг на рішення, дії чи бездіяльності суб'єкта надання адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини визначається Кабінетом Міністрів України.

12. Рішення, дії або бездіяльність центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини, прийняті відповідно до цієї статті можуть бути оскаржені до суду.».

2. У статті 16 Закону України «Про рекламу» (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996, № 39, ст.182) зі змінами:

1) частину другу доповнити новим абзацом такого змісту:

«Вимоги щодо розміщення реклами та вивісок на пам'ятках, їх території, в буферних зонах об'єктів всесвітньої спадщини, територіях історико-культурних заповідників (історико-культурних заповідних територіях), історичних ареалів та зонах охорони затверджуються Кабінетом Міністрів України.»;

2) частину третю доповнити новим абзацом такого змісту:

«на території об'єктів всесвітньої спадщини.»;

3) частину четверту вилучити.

У зв'язку з цим частину п'яту вважати частиною четвертою.

3. У Законі України «Про регулювання містобудівної діяльності» (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2018, № 16, ст.138) зі змінами:

1) в частині першій статті 16

доповнити абзацом третім такого змісту:

«Невід'ємною частиною містобудівної документації є режими використання територій пам'яток культурної спадщини, зон охорони, буферних зон, історичних ареалів населених місць, визначені або встановлені відповідно до Закону України «Про охорону культурної спадщини». Такі

обмеження набувають чинності з моменту їх визначення або встановлення та не потребують спеціального оновлення містобудівної документації.»;

у зв'язку з цим абзац третій вважати четвертим;

в абзаці четвертому після слів «державним земельним кадастрами» доповнити словами «і Державною системою нерухомої культурної спадщини»;

2) частину п'яту статті 26 доповнити пунктами 3-1), 3-2) такого змісту:

«3-1) отримання замовником погодження органу охорони культурної спадщини у випадках, передбачених Законом України «Про охорону культурної спадщини»;

3-2) отримання замовником дозволу органу охорони культурної спадщини у випадках, передбачених Законом України «Про охорону культурної спадщини»;»;

3) у частині п'ятій статті 32:

абзац одинадцятій викласти в такій редакції:

«реконструкція та нове будівництво яких здійснюється на території пам'яток культурної спадщини; в зонах охорони пам'яток культурної спадщини, в межах історико-культурних заповідників (історико-культурних заповідних територій), в історичних ареалах населених місць, занесених до Списку історичних населених місць України, в буферній зоні об'єкта всесвітньої спадщини;»;

доповнити абзацом шістнадцятим такого змісту:

«реконструкція та нове будівництво на території об'єктів всесвітньої спадщини, визначених відповідно до Закону України "Про охорону культурної спадщини", в буферних зонах об'єкта всесвітньої спадщини, на території

історико-культурних заповідників (історико-культурних заповідних територій));»;

У зв'язку з цим абзаци шістнадцятий – вісімнадцятий вважати сімнадцятим - дев'ятнадцятим.

в абзаці сімнадцятому після слів «пам'ятки культурної спадщини» доповнити словами «та щойно виявлені об'єкти культурної спадщини»;

4) у статті 36:

частину сьому доповнити пунктами 2-1), 2-2), 2-3), 2-4) такого змісту:

«2-1) відсутності дозволу органу охорони культурної спадщини, якщо отримання такого дозволу передбачено Законом України «Про охорону культурної спадщини»;

2-2) відсутності погодження органу охорони культурної спадщини, якщо отримання такого погодження передбачено Законом України «Про охорону культурної спадщини»;

2-3) анулювання органом охорони культурної спадщини погоджень та/або дозволів відповідно до Закону України «Про охорону культурної спадщини»;

2-4) у випадках, визначених абзацом третім частини другої статті 36 Закону України «Про охорону культурної спадщини»»;

частину дев'яту доповнити новим пунктом 2-1) такого змісту:

«2-1) інформацію про погодження (дозвіл) органу охорони культурної спадщини, якщо отримання такого погодження (дозволу) передбачено Законом України «Про охорону культурної спадщини»»;

5) у статті 37:

частину третю доповнити новими пунктами 8), 9) такого змісту:

«8) інформацію про погодження органу охорони культурної спадщини, якщо отримання такого погодження передбачено Законом України «Про охорону культурної спадщини»;

9) інформацію про дозвіл органу охорони культурної спадщини на виконання робіт на пам'ятці культурної спадщини, щойно виявленому об'єкті, у разі якщо будівництво здійснюється на пам'ятці культурної спадщини, щойно виявленому об'єкті культурної спадщини.»;

частину шосту доповнити новими пунктами 2-1), 2-2), 2-3), 2-4) такого змісту:

«2-1) відсутності дозволу органу охорони культурної спадщини, якщо отримання такого дозволу передбачено Законом України «Про охорону культурної спадщини»;

2-2) відсутності погодження органу охорони культурної спадщини, якщо отримання такого дозволу передбачено Законом України «Про охорону культурної спадщини»;

2-3) анулювання органом охорони культурної спадщини погоджень та/або дозволів відповідно до Закону України «Про охорону культурної спадщини»;

2-4) у випадках, визначених абзацом третім частини другої статті 36 Закону України «Про охорону культурної спадщини»»;

4. У Законі України «Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності» (Відомості Верховної Ради України, 2017, № 4, ст.36) доповнити абзац другий статті 2 після слів «в галузі телебачення і радіомовлення» словами «та державного нагляду (контролю) у сфері охорони культурної спадщини».

5. У Переліку документів дозвільного характеру у сфері господарської діяльності, затвердженому Законом України “Про Перелік документів

дозвільного характеру у сфері господарської діяльності ” (Відомості Верховної Ради України, 2011 р., № 47, ст. 532; 2012 р., № 17, ст. 155, № 23, ст. 238; із змінами, внесеними Законами України від 17 травня 2012 року № 4718-VI, 4781-VI і 4782-VI та від 24 травня 2012 року № 4840-VI):

- 1) пункти 47, 50, 58, 93 виключити;
- 2) пункти 46, 57, 92, 106 викласти в такій редакції:

«46.	Дозвіл на переміщення (перенесення в інше місце) пам'ятки	Закон України "Про охорону культурної спадщини"
57	Дозвіл на виконання робіт на пам'ятках, щойно виявлених об'єктах культурної спадщини	Закон України "Про охорону культурної спадщини"
92	Погодження приватизація, відчуження, а також передача власником пам'ятки (її частини) або уповноваженим ним органом у володіння, користування чи управління іншій юридичній або фізичній особі	Закон України «Про охорону культурної спадщини»

106	Погодження містобудівних, архітектурних, ландшафтних перетворень, будівельних, меліоративних, шляхових, земляних робіт на території пам'яток, об'єктів всесвітньої спадщини, історико-культурних заповідників, історико-культурних заповідних територіях, у зонах охорони, буферних зонах, на охоронюваних археологічних територіях, в історичних ареалах населених місць.	Закон України «Про охорону культурної спадщини»
-----	--	---

6. У Законі України «Про звернення громадян» (Відомості Верховної Ради ВВР, 2016, № 30, ст.542) статтю 16 доповнити новим абзацом такого змісту:

«Особливості розгляду скарг громадян на рішення, дії або бездіяльність суб'єкта надання адміністративної послуги у сфері охорони культурної спадщини визначаються Законом України «Про охорону культурної спадщини».

7. У статті 13 Закону України «Про Національну поліцію» (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2015, № 40-41, ст.379) доповнити частину третю новим пунктом 7) такого змісту:

«7) поліція з охорони культурної спадщини та культурних цінностей.» ;

8. У Законі України «Про місцеве самоврядування в Україні» (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1997, № 24, ст.170):

1) у статті 31:

доповнити пункт «а» новим підпунктом 13) такого змісту:

«13) організація охорони, реставрації та використання пам'яток культурної спадщини, збереження традиційного характеру середовища населених пунктів.»;

підпункт 5 пункту «б» виключити;

2) у статті 32:

доповнити пункт "а" новим підпунктом 9-1) такого змісту:

«9-1) охорона культурної спадщини;»;

підпункт 10) пункту «б» викласти в такій редакції:

«10) забезпечення здійснення повноважень у сфері охорони культурної спадщини, делегованих відповідно до Закону України «Про охорону культурної спадщини»;»;

3) у статті 54 :

частину першу доповнити новим абзацом такого змісту:

«Організаційні засади реалізації повноважень спеціально утвореними виконавчими органами міської ради з питань охорони культурної спадщини щодо здійснення делегованих повноважень у сфері охорони культурної спадщини визначаються Законом України "Про охорону культурної спадщини".»;

абзац перший частини четвертої після слів «затверджуються відповідною радою» доповнити такими словами: «, а у випадках, передбачених законом, - за погодженням з відповідними органами виконавчої влади»;

II. Прикінцеві положення

1. Цей Закон набирає чинності з 1 січня 2022 року.

2. Пам'ятки культурної спадщини, занесені до Державного реєстру нерухомих пам'яток України до набрання чинності цим Законом вважаються такими, що занесені до Державного реєстру нерухомої культурної спадщини.

3. Науково-проектна документація у сфері охорони культурної спадщини, затверджена до набрання чинності цим Законом, зберігає чинність. З 1 січня 2022 року внесення змін до такої документації допускається за умови приведення її у відповідність із вимогами цього Закону.

4. Незавершене будівництво будівель і споруд в межах зон охорони, буферних зон об'єктів всесвітньої спадщини та історичних ареалів у разі погодження земельних робіт з органом охорони культурної спадщини до набрання чинності цим Законом є таким, що відповідає Закону України "Про охорону культурної спадщини".

5. Проекти будівництва в межах встановлених цим Законом зон охорони, будівництво яких розпочато але не введено в експлуатацію до набрання чинності цим Законом, підлягають коригуванню та погодженню органами охорони культурної спадщини протягом року з дня набрання чинності цим Законом відповідно до режимів використання, визначених цим Законом.

У разі відмови замовника робіт у коригуванні проекту будівництва та погодженні його з органами охорони культурної спадщини протягом року з дня набрання чинності цим Законом, будівництво в межах зон охорони, які розпочато але не введено в експлуатацію до набрання чинності цим Законом, право на початок виконання таких будівельних робіт припиняється, а дозвіл на виконання будівельних робіт анулюється відповідним органом державного архітектурно-будівельного контролю.

6. До впровадження Державної системи нерухомої культурної спадщини України створення документів та проведення дій, визначених цим Законом з використанням електронної системи здійснюються в паперовому вигляді.

До функціонування електронного кабінету підтвердженням сплати штрафу порушником законодавства про охорону культурної спадщини є копія завіреного банком платіжного документа, що засвідчує факт сплати штрафу у повному обсязі, яка надсилається посадовій особі органу охорони культурної

спадщини, яка винесла постанову у справі про правопорушення у сфері охорони культурної спадщини.

7. Кабінету Міністрів України:

у тримісячний строк з дня набрання чинності цим Законом:

забезпечити прийняття відповідно до своїх повноважень нормативно-правових актів, необхідних для реалізації цього Закону;

забезпечити приведення своїх нормативно-правових актів у відповідність із цим Законом;

забезпечити приведення міністерствами та іншими центральними органами виконавчої влади їх нормативно-правових актів у відповідність із цим Законом.

вжити заходів щодо впровадження до 1 січня 2022 року Державної системи нерухомої культурної спадщини України.

8. Центральному органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини вжити заходів щодо розробки та затвердження науково-проектної документації із визначення меж історичних ареалів тих історичних населених місць, в яких станом на день набрання чинності цим законом межі та режими використання історичних ареалів не визначені у встановленому Законом України «Про охорону культурної спадщини» порядку.

**Голова Верховної Ради
України**

СЕДО ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Підписувач:Потураєв Микита Русланович
Сертифікат: 58E2D9E7F900307B040000002A672E00BEAE8000
Дійсний до: 14.02.2022 0:00:00

Апарат Верховної Ради України
№ 94д9/1-2020/254138 від 30.12.2020

307762

100